

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE KUKUČKY

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE
KUKUČKY

Preložila Diana Ghaniová

PLUS

THE CUCKOO'S CALLING

First published in Great Britain in 2013 by Sphere

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Figure © Arcangel Images. Railing © Trevillion Images.

Street scene & design by LBBG – Sian Wilson

Osobnostné práva boli uplatnené.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe, okrem tých, ktoré sú verejne známe, sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, uchovávať v informačnom systéme, prenášať v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa, a ani sa nesmie šíriť v inej forme väzby či prebalu ako v tej, v ktorej je vydaná, a bez toho, aby následný subjekt, ktorý odkúpi toto autorské právo, sa nemusel zaviazat' dodržiavať obdobné podmienky, vrátane tejto podmienky.

Translation © Diana Ghaniová, 2014

ISBN 978-80-259-0259-2

*S veľkou vďakou venujem
ozajstnému Deebymu*

Prečo si prišla na svet, keď padal sneh ľahučký?

Mala si uzrieť svetlo pri volaní kukučky,
či zelenaní strapcov hrozna z plodných krov,
či aspoň, keď sa lastovičky do zhlukov
zoradia pred odletom
a svet sa lúči s letom.

A prečo zomrela si, keď jahniatka rodia sa?
Mala si zomrieť, až keď jablôň plody postriasa,
keď lúčny koník tuší koniec čochvíľa,
a v strniskách chlad ničí stopy obilia,
keď víchry divo vanú,
vzdychajú k zomieraniu.

Christina G. Rossettiová: *Žalospev*

PROLÓG

Is demum miser est, cuius nobilitas miseria nobilitat.
Nešťastný je ten, ktorého sláva šíri chýry o jeho nešťastí.

Lucius Accius: *Telefus*

Ruch ulice pripomínal bzučanie múch. Za policajnými zátarasami sa zhromaždili fotografi s dlhými objektívmi. V studenom vzduchu vydychovali obláčiky pary, na plecيا a klobúky im dopadali snehové vločky. Prstami v rukaviciach ustavične utierali sklá šošoviek. Občas sa ozvalo roztržité šľukanie – diváci si krátili čas cvakaním fotografií bieleho plátenného stanu stojaceho uprostred cesty, vysokého domu z červených tehál a balkóna na najvyššom poschodí, odkiaľ vypadlo telo.

Za natlačenými paparazzmi stáli biele dodávky s obrovskými satelitnými prijímačmi na strechách, zvukári so slúchadlami a reportéri rozprávajúci v rôznych jazykoch. Keď práve nevysielali, podupkávali na mieste a v dlaniach zvierali horúce poháre s kávou z neďalekej rušnej kaviarne. Kameramani vo vlnených čiapkach filmovali fotografov, balkón a stan, v ktorom ležalo telo. Pridali aj zopár záberov všeobecného zmätku, ktorý zavládol na pokojnej zasneženej mayfairskej ulici plnej upravených kríkov a vyleštených čiernych dverí lemovaných bielym kameňom. Vchod domu číslo 18 ohradzovala páska, v hale za dverami bolo vidieť policajtov a forenzných expertov v bielom.

Televízne stanice sa tú informáciu dozvedeli už pred niekoľkými hodinami. Na oboch koncoch ulice sa zhromažďovali ľudia, no policajti ich nepustili bližšie. Niektorí prišli cielene, lebo ju chceli vidieť na vlastné oči, iní sa pristavili cestou do práce. Mnohí si pred odchodom urobili zopár fotiek mobilným telefónom. Jeden mladík nevedel, ktorý bol ten osudný balkón, a tak si fotil všetky zaradom, hoci na prostrednom stáli tri zastrihnuté listnaté kry, takže človek by sa naň zmestil len ťažko.

Skupinka dievčat priniesla kvety. Kamery zachytili, ako ich podávajú policajtom, ktorí sa nevedeli rozhodnúť, kam ich položiť, a zatiaľ ich roz-

pačito nechali v zadnej časti dodávky. Šošovky fotoaparátov sledovali každý ich krok.

Reportéri z kanálov s dvadsaťtyrhodinovým spravodajským vysielaním neprestajne chrlili komentáre a špekulácie o malom počte známych faktov.

„... zo svojho strešného bytu okolo druhej v noci. Políciu upovedomil zamestnanec bezpečnostnej služby v budove...“

„... zatiaľ sa nezdá, že by pohli telom, čo vedie k špekuláciám...“

„... nijaká zmienka o tom, či bola v čase pádu doma sama...“

„... tímy práve vošli do budovy a celú ju prehľadajú.“

Vnútro stanu ožiarilo studené svetlo. Pri tele čupeli dvaja muži. Konečne ním mohli pohnúť a zabaliť ho do patologického vaku. Z hlavy vyteklo do snehu trochu krvi. Tvár mala pomliaždenú a opuchnutú, z jedného oka zostala iba štrbina, cez pootvorené viečko druhého bolo vidieť kúsok biela. Flitrový top odrážal svetlo a vytváral znepokojujúcu ilúziu pohybu, akoby dýchala alebo napínala svaly a chystala sa pozviechať na nohy. Padajúci sneh ticho klopkal na plátennú strechu stanu.

„Kde je tá prekliata sanitka?“ vyštekol podráždene detektív inšpektor Roy Carver. Carver bol bruchatý chlap s červenou tvárou a spotenými flakmi pod pazuchami, ktorý už dávno stratil trpezlivosť. Bol tu skoro rovnako dlho ako telo – od hladu sa mu krútila hlava a nohy mal také studené, že si ich necítil.

„Sanitka je dve minúty odtiaľto.“ Detektív seržant Eric Wardle, ktorý práve vošiel do stanu s mobilom pri uchu, nevedomky odpovedal nadriadenému na otázku. „Práve jej robíme miesto.“

Carver čosi zahundral. Náladu mu zhoršovalo presvedčenie, že Wardle si prítomnosť novinárov užíva. Seržant s peknou chlapčenskou tvárou a hustými hnedými vlasmi (teraz aj s popraškom snehu) sa podľa Carvera zbytočne dlho pretáčal pred stanom.

„Keď odvezieme telo, hentí konečne odídu,“ poznamenal Wardle s pohľadom upretým na fotografov.

„Neodídu, kým sa budeme správať, akoby išlo o posraté miesto vraždy,“ odsekol Carver.

Wardle sa nedal vyprovokovať, ale Carver aj tak vybuchol.

„Tá sprostá krava vyskočila. Nikto iný tam nebol a tvoja svedkyňa si dala lajnu koksu...“

„Už je tu,“ prerušil ho Wardle. Carvera znechutilo, že kolega opäť vyšiel zo stanu, aby mohol čakať na sanitku pred zrakmi kamier.

Tá správa vytlačila z novín politiku, vojny aj prírodné katastrofy. Každú jej verziu dopĺňali fotografie dokonalej tváre a štíhleho tela mŕtvej ženy. Zopár známych faktov sa v priebehu niekoľkých hodín rozšírilo ako vírus: hádka na verejnosti so slávnym frajerom, osamelá cesta domov, krik na poschodí a napokon osudný pád...

Frajer sa zašil v liečebni, polícia odmietala prípad komentovať, novinári prenasledovali tých, ktorí strávili s mŕtvou večer pred smrťou. Prípad zaplňal tisíceky novinových stĺpciekov a hodiny televízneho vysielania. Nakrátko zažiarila aj žena, ktorá prisahala, že na poschodí počula druhú hádku tesne predtým, ako z balkóna vypadlo telo. Dočkala sa aj menších fotiek pri fotografiách mŕtvej krásavice.

Napokon sa však na všeobecné sklamanie zistilo, že svedkyňa klamala. Žena sa utiahla na liečenie a namiesto nej sa na verejnosti objavil slávny hlavný podozrivý, akoby nemohli chodiť po svete obaja naraz.

Takže to bola samovražda. Po krátkej prestávke sa príbehu opäť venovala pozornosť. Písalo sa, že bola nevyrovnaná, labilná a nezvládala slávu, ktorú jej zabezpečila krásna tvár a výstredné správanie, že sa pohybovala v nemorálnej vrstve zbohatlíkov, ktorí ju skazili, že viedla dekadentný život, ktorý narušil jej beztak krehkú osobnosť. Výsledkom bol príbeh s ponaučením, z ktorého bolo cítiť škodoradosť. Novinári toľkokrát spomenuli Ikara, že o ňom v bulvárnom plátku *Private Eye* vyšla špeciálna príloha.

Napokon šialenstvo konečne opadlo a už ani novinári nemali čo dodať – iba ak to, že sa toho povedalo priveľa.

O TRI MESIACE

PRVÁ ČASŤ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum est genus infortunii,
fuisse felicem.*

Veď v každom nešťastí
je najnešťastnejší nešťastník ten,
ktorý bol kedysi šťastný.

Boethius: *De Consolatione Philosophiae*

1

Hoci Robin Ellacottová zažila za dvadsaťpäť rokov mnohé dramatické a významné chvíle, nikdy predtým sa nezobudila s istotou, že nasledujúci deň si zapamätá do konca života.

Tesne po polnoci ju dlhoročný priateľ Matthew požiadal o ruku pri soche Erosa na Piccadilly Circus. Keď mu povedala áno, s úľavou sa priznal, že sa jej na to chcel opýtať už pri večeri v thajskej reštaurácii. Nerátal však s mlčanlivou dvojicou, ktorá sedela obďaleč a počúvala každé ich slovo. Preto jej navrhol, aby sa prešli po tmavých uličkách, hoci Robin namietala, že skoro ráno musia obaja vstávať. Napokon ju – trocha zmätenú – v návale inšpirácie priviedol pod sochu Erosa. Vykašľal sa na diskretnosť (čo sa naňho nepodobalo), kľakol si a požiadal ju o ruku v spoločnosti troch žobrákov, ktorí sa krčili na schodoch a podávali si čosi, čo vyzeralo ako fľaša liehu.

Podľa Robin to bola najúžasnejšia žiadosť o ruku v dejinách manželstva. Vo vrecku mal dokonca prichystaný prsteň, ktorý mala teraz na prste – so zařírom a dvoma diamantmi. Sedel jej ako uliaty. Celou cestou do mesta z neho nemohla spustiť zrak. Teraz mali s Matthewom spoločný príbeh – jednu z tých smiešnych rodinných historiek, aké sa rozprávajú deťom. Plán mu nevyšiel (Robin potešilo, že to plánoval) a vzišlo z toho niečo spontánne. Páčili sa jej traja tuláci, mesiac na oblohe, popletený, vyplašený Matthew, socha Erosa, špinavé námestie a čierny taxík, ktorým sa odviezli domov do Claphamu. Vlastne nechýbalo veľa a zamilovala by si celý Londýn, hoci v ňom bývala ešte len mesiac a za ten čas si ho nestihla obľúbiť. V lesku prsteňa vyzerali prívetivo dokonca aj nevýrazní, bojovne naladení cestujúci, natlačení vo vozni metra. Robin sa vynorila zo stanice na Tottenham Court Road do studeného marcového rána, palcom prešla po platinovom šperku a zaplavila ju obrovská radosť z toho, že si môže cez obednú prestávku kúpiť nejaký svadobný časopis.

S papierikom v ruke kráčala popri rozkopanej ceste na konci Oxford Street. Muži na ňu upierali zrak dlhšie ako zvyčajne. Robin spĺňala všetky kritériá krásy – bola vysoká, zaoblená na tých správnych miestach, s dlhými svetlými vlasmi s červenkastým nádychom, ktoré jej pri chôdzi povievali vo vánku. Studený vzduch dodal jej bledým lícam trocha farby. Dnes ju čakal prvý deň v práci na pozícii sekretárky, kde mala stráviť týždeň. Odkedy sa prisťahovala k Matthewovi do Londýna, sriedala dočasné zamestnania, no konečne sa jej podarilo dohodnúť si aj zopár „ozajstných“ pohovorov.

Pre Robin bolo často najťažšie nájsť sídlo firmy, do ktorej mala dočasne nastúpiť na nejakú nudnú pozíciu. Po malom meste v Yorkshire sa jej zdal Londýn obrovský, zložitý a nepreniknuteľný. Matthew vyhlásil, že by nemala chodiť po uliciach s nosom v sprievodcovi, lebo bude vyzeráť ako turistka, a tie sú zraniteľné. Často sa preto spoliehala iba na načarbanú mapku, čo jej nakreslil niekto v pracovnej agentúre. Nezdalo sa jej však, že takto pôsobí väčšmi ako rodená Londýňanka.

Pre kovové zábrany a modré plastové steny oddeľujúce rozkopanú cestu od zvyšku ulice bolo ešte ťažšie zistiť, ktorým smerom má vlastne ísť. Začláhali totiž najmenej polovicu orientačných bodov, čo mala na papieri. Prešla cez cestu k vysokej kancelárskej budove, na mapke označenej „Centre Point“. Stavba s hustými radmi rovnakých štvorcových okien vyzerala ako obrovská betónová vafla. Robin kráčala ďalej smerom k Denmark Street.

Našla ju viac-menej náhodou. Z úzkej uličky s názvom Denmark Place vyšla na krátku ulicu s farebnými výkladmi plnými gitár, keyboardov a všetkého možného, čo súvisí s hudbou. V zemi bola ďalšia diera, tentoraz obkolesená červeno-bielymi zábranami. Robotníci vo fosforeskujúcich vestách ju privítali piskotom. Robin sa tvárila, že ich nepočuje.

Pozrela na hodinky. Ako zvyčajne odišla z domu s časovou rezervou, keby sa náhodou stratila, takže prišla o štvrtí hodiny skôr. Nenápadné čierne dvere boli naľavo od 12 Bar Café, nájomcovo meno stálo na kúsku riadkovaného papiera prilepeného pri zvončeku pre druhé poschodie. Za normálnych okolností (keby sa jej na prste neligotal novučiký prsteň) by ju to odradilo, no dnes jej špinavý papier a odlupujúca sa farba na dverách pri-

padali ako tí včerajší tuláci. Malebné pozadie jej veľkolepého romantického príbehu. Znova pozrela na hodinky (zafír sa zaleskol a Robin poskočilo srdce – na ten ligotavý kameň sa bude dívať po zvyšok života) a v návale eufórie sa rozhodla, že sa ohlási skôr a prejaví nadšenie pre prácu, na ktorej jej vôbec nezáležalo.

Vystrela ruku k zvončeku, no vtom sa čierne dvere rozleteli a na ulicu vybehla žena. Na sekundu si pozreli do očí, obe sa pripravovali na zrážku. V to čarovné ráno bola Robin nezvyčajne vnímavá: hoci tú bledú tvár videla iba okamih, utkvela jej v pamäti, takže by ju pokojne aj nakreslila. Ženy sa úspešne vyhli jedna druhej, hoci sotva o centimeter. Tmavovláska vykročila po ulici a náhlivo zabočila za roh. Robin sa nevryla do pamäti iba jej nezvyčajná krása, ale aj zúrivosť, a predsa čudne spokojný výraz.

Zachytila dvere, skôr ako sa stihli zatvoriť. Za nimi sa dvíhalo staromódne ošumelé schodisko obkolesujúce rovnako starodávny výťah pripomínajúci klietku. Pri chôdzi nahor sa musela sústrediť, aby sa jej vysoké podpätky nezachytili do kovových schodov. Vyšla na prvé odpočívadlo, prešla popri dverách so zarámovaným plagátom s nápisom *Crowdy Graphics* a pokračovala vyššie. Až keď zastala pred sklenými dverami na druhom poschodí, prišla na to, do akej firmy ju poslali pracovať. Nikto v agentúre jej to nespomenul. Na sklenom paneli bolo vygravírované rovnaké meno ako vonku na papieri pri zvončeku, *C. B. Strike*, a pod ním slová *Súkromný detektív*.

Robin zmeravela a otvorila ústa. Prežívala zázračnú chvíľu, hoci by to nikto z jej známych nepochopil. Nikdy nikomu (dokonca ani Matthewovi) nespomenula svoj detský životný sen. A splnil sa jej práve dnes! Zdalo sa jej, že ide priam o zásah z nebies (samozrejme, v duchu si to spojila s čarovným dňom, Matthewom a prsteňom, hoci to objektívne nemalo nič spoločné).

Natešená pomaly podišla k dverám, vystrela ľavú ruku (zafír bol v mdlom svetle tmavý) ku kľučke, no skôr ako sa jej dotkla, dvere sa rozleteli.

Tentoraz sa zrážke nevyhla. Vrazil do nej stokilový chlap, ktorý sa oči vidne nedíval pred seba. Robin stratila rovnováhu, kabelka jej vypadla z rúk, zamávala rukami a padala do prázdna na zradné schodisko.

2

Strike náraz zvládol, začul prenikavý výkrik a zareagoval inštinktívne – naciahol sa a schmatol ju, no nielen za šaty. Od kamenných stien sa odrazil druhý hlasný ston, tentoraz plný bolesti. Napokon sa mu horko-ťažko podarilo dostať dievča naspäť na pevnú zem. Od stien sa ešte vždy odrážal jej krik a on si uvedomil, že sám zrúkol: „Kristepane!“

Fňukajúce dievča sa ubolene krčilo pri dverách kancelárie. Súdiaz podľa toho, že stála nakrivo a jednou rukou sa držala pod chlopňou kabáta, ju asi schmatol za ľavý prsník. Väčšiu časť jej červenej tváre zakrývali husté svetlé vlasy, no všimol si, že z očí jej od bolesti tečú slzy.

„Doriti – sorry!“ ozývalo sa na schodisku. „Nevidel som vás – nečakal som, že tu niekto bude...“

Dofahol k nim hlas čudáckeho samotárskeho grafického dizajnéra, ktorý mal prenajatú kanceláriu o poschodie nižšie. „Čo sa tam deje?“ Nasledovali tlmené nadávky z podkrovia nad Strikeovou kanceláriou, kde prespával manažér baru na prízemí. Hluk ho zrejme tiež vyrušil – a možno zobudil.

„Poďte ďalej...“

Strike dával pozor, aby sa jej ani náhodou nedotkol, prstami sa oprel do dverí a naznačil jej, nech vojde.

„Deje sa niečo?“ zakričal podráždene grafický dizajnér.

Strike za sebou zabuchol dvere.

„Nič mi nie je,“ zaklamala rozochveným hlasom Robin. Zhrbená stála chrbtom k nemu, pritískajúc si ruku na hrud', no po pár sekundách sa vystrela a obrátila. Tvár mala červenú a v očiach slzy.

Náhodný útočník, obrovský chlpatý chlap s rastúcim bruškom, vyzeral trochu ako grizly. Jedno oko mal doráňané a opuchnuté, tesne pod obočím

reznú ranu, na ľavom líci a pravej strane hrubého krku pod rozhaleným golierom škrabance, v ktorých sa začínala zrážať krv.

„Ste p-pán Strike?“

„Hej.“

„Ja som dočasná.“

„Čo ste?“

„Dočasná pracovníčka z Temporary Solutions.“

Ani meno agentúry mu nezotrelo neveriacky výraz z dobitej tváre. Vrhali na seba nervózne, nepriateľské pohľady.

Rovnako ako Robin, aj Cormoran Strike vedel, že posledných dvanásť hodín si zapamätá ako noc, ktorá navždy zmenila jeho život. A teraz mu osud zrejme priviedol do cesty posla v peknom bēžovom nepremokavom kabáte, ktorý sa mu bude posmievať za to, že jeho život smeruje ku katastrofe. Nemali mu posilať nijakú dočasnú pracovníčku. Prepustenie Robininej predchodkyne malo zároveň znamenať ukončenie zmluvy s agentúrou.

„Na koľko vás poslali?“

„Na začiatok na týždeň,“ odvetila Robin, ktorá sa ešte nikdy nestretla s takým namrzeným privítaním.

Strike si to v duchu rýchlo spočítal. Vzhľadom na nehorázne poplatky agentúre si podľa všetkého prečerpá účet natoľko, že dlh už nesplatí. Možno to bude posledná kvapka, na ktorú podľa náznakov čaká jeho hlavný veriteľ.

„Ospravedlňte ma na sekundu.“

Cez sklené dvere vyšiel na chodbu a zabočil doprava na malú zatuchnutú toaletu. Zahasproval sa vnútri a zadíval sa do fľakatého popukaného zrkadla nad umývadlom.

Nebol nijaký krásavec – mal vysoké vypuklé čelo, široký nos a hrubé obočie ako mladý Beethoven, ktorý sa dal na box. A teraz navyše ešte aj opuchnuté oko s modrinou. Pre husté kučeravé vlasy ako drôty si v mladosti vyslúžil prezývku Opičiak, a hoci mal tridsaťpäť, vyzeral staršie.

Zapchal špinavé popraskané umývadlo, napustil si studenú vodu, zhlboka sa nadýchol a ponoril do nej boľavú hlavu. Voda mu kvapkala až na to-

pánky, no on si to nevšímal. Užíval si úľavu, ktorú mu prinieslo desať sekúnd ľadového ticha.

V mysli sa mu vynárali nesúrodé spomienky na predchádzajúcu noc: ako vyprázdňoval obsah svojich troch zásuviek do športovej tašky, kým naňho Charlotte vrieskala, ako ho trafila popolníkom do oka, keď stál vo dverách a naposledy sa k nej obrátil, ako kráčal tmavým mestom do kancelárie, kde si dve hodinky pospal na kancelárskej stoličke. Spomínal aj na poslednú nechutnú scénu: skoro ráno ho Charlotte vystopovala a uštedrila mu posledné údery na rozľúčku, ktoré mu nestihla zasadiť včera v byte. Doškriabala mu tvár, vybehla z dverí a Strike si povedal, že na ňu kašle. Vzápätí stratil súdnosť a vybehol za ňou, no vtedy mu nechtiac skrížilo plány to neopatrné nepotrebné dievča, ktoré musel zachraňovať a upokojsť.

Vynoril sa zo studenej vody a hlasno vydýchol. Skrehnutá tvár ho príjemne štekľila. Vyuťieral sa uterákom, ktorý vyzeral, akoby bol vyrobený z kartónu, a znova sa zahľadel na svoj namrzený odraz. V škrabancoch nezostala nijaká krv, takže vyzerali skôr ako odtlačky od vankúša. Charlotte je už určite v metre. Rozbehol sa za ňou aj preto, lebo mu zišlo na um, že by sa mohla vrhnúť na koľaje. Raz, keď mali zhruba dvadsaťpäť, sa po hroznej hádke opitá vyštverala na strechu a vyhrážala sa, že skočí. Asi by mal byť rád, že pre tú babu z Temporary Solutions musel zostať na mieste. To, čo sa odohralo dnes nadržanom, sa už nedá vrátiť späť. Tentoraz je naozaj koniec.

Napravil si premočený golier, odsunul hrdzavú závoru, vyšiel z toalety a vkročil do sklenených dverí.

Ulicou sa rozliehal rachot zbijačky. Robin stála pri stole chrptom k dverám, a keď vošiel, rýchlo si vytiahla ruku spod kabáta. Došlo mu, že si znova masírovala prsník.

„Je... Nič sa vám nestalo?“ Strike sa pohľadom obozretne vyhýbal zranenému miestu.

„Nie. Ak ma nepotrebujete, pôjdem,“ odvetila dôstojným tónom Robin.

„Nie, nie, vôbec nie,“ vyšlo mu z úst. Znechutilo ho to. „Týždeň – hej, to bude v pohode. Ehm... Pošta je tuto...“ Náhlivo ju pozbieral z rohožky a hodil na prázdny stôl ako dar na uzmierenie. „Mohli by ste ju prejsť, dví-

hať telefóny, trocha tu upratať... Heslo do počítača je Hatherill23. Napíšem vám to..." Kým písal, upierala naňho ostrážitý, pochybovačný pohľad. „Nech sa páči. Budem vedľa.“

Pobral sa do svojej kancelárie, opatrne za sebou zatvoril dvere a zadíval sa na športovú tašku pod stolom. Bol v nej celý jeho majetok – pochyboval totiž, že ešte niekedy uvidí deväť desatín svojich vecí, čo zostali u Charlotte. Do obeda budú preč: spáli ich, vyhodí na ulicu, roztrhá a rozmliazdi, poleje bielidlom... Zbíjačka na ulici ďalej neúnavne pracovala.

Strikeovi postupne dochádzalo, že nezvládne splácať obrovské dlhy, bude čeliť nechutným dôsledkom krachu vlastnej firmy a rozchod s Charlotte sa určite nezaobíde bez dohry – síce ešte nevedel akej, ale určite nepríjemnej. Bol vyčerpaný a všetko sa mu mihalo pred očami ako nejaký hrôzostrašný kaleidoskop.

Ani si neuvedomil, ako sa znova ocitol na stoličke, kde strávil zvyšok noci. Spoza tenkej steny k nemu doliehali tlmené zvuky. Dočasná pracovníčka nepochybne zapínala počítač a čoskoro zistí, že už tri týždne nedostal ani jeden pracovný e-mail. Potom urobí, o čo ju požiadal – pootvára všetky listy s poslednými výzvami na zaplatenie. Vyčerpaný, ubolený a hladný sklonil hlavu na stôl a zakryl si oči aj uši rukami, aby nemusel vnímať poníženie, ktoré cítil pred cudzou osobou vo vedľajšej miestnosti.

3

O päť minút sa ozvalo klopanie na dvere. Strike sa strhol z driemot a prudko sa vystrel na stoličke.

„Prepáčte.“

Podvedome sa opäť sústredil na Charlotte, takže ho prekvapilo, keď do miestnosti vošlo to cudzie dievča. Už na sebe nemala kabát – stála pred ním v obtiahnutom, dokonca zvodnom krémovom svetri. Prihovoril sa jej vlasom.

„No?“

„Prišiel klient. Mám ho uviesť?“

„Kto prišiel?“

„Klient, pán Strike.“

Niekoľko sekúnd na ňu cival a snažil sa spracovať tú informáciu.

„Jasné, okej. Nie, počkajte, potrebujem ešte zopár minút. Potom ho uveďte, Sandra.“

Odišla bez komentára.

Strike nestrácal čas premýšľaním, prečo ju oslovil Sandra, a radšej vyskočil na nohy. Musel niečo urobiť, aby nevyzeral a nesmrdel ako človek, ktorý strávil poslednú noc v tých istých šatách, čo mal teraz na sebe. Z tašky pod stolom vytiahol zubnú pastu a vytlačil si do úst najmenej päť centimetrov. Vtom si všimol, že kravatu má mokrú od vody a na košeli kvapky krvi, a tak sa náhlivo vyzliekol. Niekoľko gombíkov sa odtrhlo a narazilo do steny a registračky. Strike vyhrabal čistú, no hrozne pokrčenú košeľu, obliekol sa a nešikovne pozapínal. Potom skryl tašku za prázdnu registračku, chytil si sadol a skontroloval, či nemá v očných kútikoch karpiny. Premýšľal, či je ten takzvaný klient ozajstný a či mu dá za detektívne služby ozajstné peniaze. Strike si za tých osemnásť mesiacov, čo smeroval k bankrotu, po-

stupne uvedomil, že na nič sa netreba spoliehať. Ešte vždy naháňal dvoch klientov, ktorí mu nezaplatili plnú sumu. Tretí mu nedal ani pencu, lebo mu Strikeove zistenia neboli po chuti, a keďže Strike mal beztak veľké dlhy a vzhľadom na plánované zvýšenie nájomného sa obával, že príde o kanceláriu v centre Londýna, právnika si nemohol dovoliť. V poslednom čase rád fantazíroval o drsnejších metódach výberu dlhov. Spôsobilo by mu nemalé potešenie, keby mohol sledovať, ako sa najarogantnejší z neplatičov krčí od strachu z bejzbalovej pátky.

Dvere sa znova otvorili, Strike si rýchlo vytiahol ukazovák z nosnej dierky a narovnal plecيا, aby vyzeral čulo a ostražito.

„Pán Strike, toto je pán Bristow.“

Perspektívny klient vošiel do miestnosti. Na prvý pohľad mal z neho Strike dobrý dojem. Výzorom síce trochu pripomínal zajaca – krátka horná pera mu nezakrývala veľké predné zuby, bol bledý a súdiac podľa okuliarov s hrubými sklami aj krátkozraký. Na sebe mal však dobre ušitý tmavosivý oblek, výraznú svetlomodrú kravatu a očividne drahé hodinky a topánky.

Strike si pri pohľade na cudzincovu dokonale vyžehlenú snehobielu košeľu znova uvedomil, aké dokrčené šaty má na sebe on. Vstal, aby si Bristow mohol obzrieť jeho mohutné, meter deväťdesiat vysoké telo, podal mu chlpatú ruku a pokúsil sa vyvážiť návštevníkov upravený zovňajšok dojmom, že on na také hlúposti nemá čas.

„Cormoran Strike, teší ma.“

„John Bristow,“ predstavil sa muž a podal mu ruku. Mal príjemný, kultivovaný, trochu neistý hlas. Očami sa pristavil na Strikeovom monokli.

„Ponúknem vám čaj alebo kávu, páni?“ opýtala sa Robin.

Bristow požiadal o malú čiernu kávu, ale Strike neodpovedal. Práve si totiž všimol mladú ženu s hrubým obočím v nevkusnom tvídovom kostýme, ktorá čakala na ošúchanej pohovke vo vedľajšej miestnosti. Nechcelo sa mu veriť, že dvaja potenciálni klienti prišli v rovnakom čase. Hádam mu neposlali druhú dočasnú pracovníčku?

„A vy, pán Strike?“ opýtala sa Robin.

„Čože? Aha – čiernu kávu a dva cukry, prosím, Sandra,“ vyletelo z neho. Vykrivila pery a zatvorila za sebou dvere. Až vtedy si uvedomil, že nemá nijakú kávu, cukor a vlastne ani šálky.

Kývol Bristowovi, nech si sadne. Zazdalo sa mu, že muž sa sklamané obzerá po zanedbanej kancelárii. Z perspektívneho klienta bolo cítiť nervozitu a pocit viny, aký si Strike spájal s podozrievavými manželmi. Zároveň však z neho vyžarovala aká-taká autorita, čo mal zrejme na svedomí hlavne drahý oblek. Ktovie, ako ho Bristow objavil. Asi nie na základe odporúčania, keďže jeho jediná klientka nemala nijakých priateľov (čo mu pravidelne s plačom pripomínala do telefónu).

„Čo pre vás môžem urobiť, pán Bristow?“ opýtal sa, keď si sadol.

„Ide o... hm... Chcel by som, aby ste overili... Tuším sme sa už stretli.“

„Naozaj?“

„Asi sa na mňa nepamätáte, prešlo už veľa rokov. Tuším ste sa priateliť s mojím bratom Charliem. Charlie Bristow. Zomrel ako deväťročný pri nehode.“

„No dočerta!“ vyhlíkol Strike. „Charlie... hej, spomínam si naňho.“

Skutočne sa naňho veľmi dobre pamätal. Charlie Bristow bol jedným z mnohých priateľov, ktorých si Strike našiel počas komplikovaného kočovného detstva. Charlie bol zaujímavý živelný ľahkomyselný chlapec, vodca najpopulárnejšieho gangu na Strikeovej novej škole v Londýne. Stačil mu jediný pohľad na obrovského prišelca s výrazným cornwalským prízvukom a vymenoval ho za svojho najlepšieho priateľa a pobočníka. Stali sa z nich priatelia na život a na smrť a prežili spolu dva bezstarostné mesiace plné rôznych výčinov. Strikea odjakživa fascinovalo, ako hladko fungovali rodiny ostatných detí z normálnych, usporiadaných manželstiev, a že mali detské izby, v ktorých mohli stráviť celé roky. Na Charlieho veľký luxusný dom mu zostala jasná spomienka. Pred domom sa rozprestieral slnkom zaliaty trávnik, na strome bol domček pre deti a Charlieho matka podávala vychladenú citrónádu.

Spomínal si aj na neopísateľnú hrôzu, keď sa po veľkonočných prázdninách vrátil do školy a triedna učiteľka im oznámila, že Charlie už ne-

príde, lebo je mŕtvy. Na prázdninách vo Walese vraj spadol s bicyklom do lomu. Učiteľka, tá stará krava, si pred triedou neodpustila poznámku, že Charlie často nepočúval dospelých, a hoci mal výslovne zakázané jazdiť v okolí lomu, neposlúchol. *Možno sa predvádzal...* Tam musela skončiť – dve dievčatá v prvom rade sa rozplakali.

Odvtedy sa mu vybavila tvár toho veselého svetlovlasého chalana zakaždým, keď mal pred očami lom (stačilo si ho aj predstaviť). Neprekvapilo by ho, keby mali všetci Charlieho bývalí spolužiaci rovnaký strach z hlbokých tmavých priepastí, voľného pádu a nemilosrdných skál.

„Áno, spomínam si na Charlieho,“ zopakoval.

Bristowovi trochu nadskočil ohryzok.

„Áno. Viete, ide o vaše meno. Spomínam si, ako o vás Charlie rozprával na dovolenke pár dní pred smrťou. ‚Môj kamoš Strike‘, ‚Cormoran Strike‘. Máte nezvyčajné meno. Neviete, odkiaľ pochádza priezvisko Strike? Doteraz som sa s ním nestretol.“

Bristow nebol prvý, kto sa chytil akejkoľvek bezvýznamnej témy – počasie, poplatkov za vjazd do centra Londýna, obľúbených teplých nápojov –, len aby oddialil debatu o tom, čo ho priviedlo do Strikeovej kancelárie.

„Vraj má niečo spoločné s kukuricou,“ odvetil Strike. „Teda so staroanglickým pomenovaním človeka, ktorý odmeriava množstvo kukurice.“

„Naozaj? Takže nesúvisí s moderným významom slova *strike*? Nijaké bitky ani štrajky? Haha, takže nie... Zháňal som niekoho, kto by mi pomohol v istej veci, a natrafil som na vaše meno.“ Bristowovi sa roztriasla noha. „Viete si predstaviť, aký... Mal som pocit, akoby mi Charlie dával znamenie. Akoby mi našepkával, že sa nemýlim.“

Preglgol, až mu znova nadskočil ohryzok.

„Okej,“ zatiahol opatrne Strike. Dúfal, že si ho ten chlap nepomýlil s médiom.

„Ide o moju sestru,“ pokračoval Bristow.

„Jasné. Má nejaké problémy?“

„Je mŕtva.“

Strike sa ledva ovládol, aby nevyhrkol: „Čože? Aj ona?“

„To ma mrzí,“ povedal obozretne.

Bristow naklonil hlavu, akoby chcel naznačiť, že prijíma Strikeovo vyjadrenie sústrasti. „Viete... Nie je to jednoduché. V prvom rade by som vám mal povedať, že moja sestra je... teda bola... Lula Landry.“

Nádej spojená s príchodom potenciálneho klienta sa rozpadla ako žulový náhrobný kameň. Cítil sa, akoby ho niekto udel do brucha. Muž sediaci oproti nemá všetkých pohromade, možno sa dokonca zbláznil. Tak ako nejestvujú dve navlas rovnaké snehové vločky, neexistuje, že by tento vyblednutý zajac mohol pochádzať z rovnakej genetickej výbavy ako opálená dlhonohá kráska Lula Landry.

„Rodičia ju adoptovali,“ dodal pokorne Bristow, akoby tušil, čo sa odohráva v Strikeovej hlave. „Všetci sme adoptovaní.“

„Uhm,“ zamrmľal Strike. Mal nezvyčajne presnú pamäť – vybavil si nielen priestranné, dokonale upratané miestnosti v dome a rozľahlú záhradu, ale aj apatickú svetlovlasú matku sediacu pri piknikovom stole, vzdialený dunivý hlas hrôzostrašného otca, nevrlého staršieho brata, ktorý sa vrtal v ovocnom koláči, a samotného Charlieho, ktorý zabával matku šaškovaním. Nespomínal si však na nijaké dievčatko.

„S Lulou ste sa nestretli,“ pokračoval Bristow, akoby Strike znova vyslovil svoje myšlienky. „Rodičia ju adoptovali až po Charlieho smrti. Prišla k nám ako štvorročná, predtým bola v pestúnskej starostlivosti. Ja som mal takmer pätnásť. Doteraz si pamätám, že som stál pri dverách a sledoval, ako ju otec nesie po príjazdovej ceste. Mala na sebe červenú štrikovanú čiapku. Mama ju doteraz opatruje.“

Zrazu sa John Bristow rozplakal. So zvesenými plecami vzlykal do dlaní, celý sa triasol a pomedzi prsty mu tiekli slzy a sople. Niekoľkokrát sa zdalo, že sa ovládne, no zakaždým sa mu z hrdla vydrali čerstvé vzlyky.

„Prepáčte... Prepáčte... Bože...“

Dychčal a štikútal, utieral si oči za okuliarmi pokrčenou vreckovou a pokúšal sa spamätať.

Dvere sa otvorili, Robin s táckou v rukách chrptom vošla dnu. Bristow odvrátil tvár, no plecia sa mu triasli. Strike znova zazrel dámu v kostý-

me sediacu na pohovke. Mračila sa naňho sponad výtlačku bulváru *Daily Express*.

Robin položila na stôl dve šálky, džbánik s mliekom, cukorničku a tanierik s čokoládovými sušienkami. Strike nič z toho v živote nevidel. Keď jej poďakoval, letmo sa usmiala a zvrtila sa na odchod.

„Počkajte, Sandra,“ zastavil ju Strike. „Mohli by ste...?“

Vzal do rúk kúsok papiera, položil si ho na koleno, a kým Bristow s námahou prehľtal, čo najrýchlejšie a najčitateľnejšie napísal:

Prosím, vygooglite meno Lula Landry, zistíte, či bola adoptovaná, a ak áno, kto ju adoptoval. Nehovárajte sa o tom s tou ženou na recepcii (čo tu chce?). Odpovede mi napíšte na papier a prineste, ale nevravte nahlas, čo ste zistili.

Podal papier Robin, ktorá ho bez slova vzala do rúk a odišla.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ vydýchol Bristow, keď za sebou zatvorila dvere. „Toto je... Zvyčajne nie som... Vrátil som sa do práce, stretávam sa s klientmi...“ Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol. Oči mal červené, takže ešte väčšmi pripomínal albínskeho králika, a neprestajne triasol nohou.

„Prežívam hrozné obdobie,“ zašepkal a zhlboka sa nadýchol. „Lula... a moja matka zomiera...“

Strikeovi pri pohľade na čokoládové sušienky tiekli sliny. Mal pocit, že niekoľko dní nič nejedol, ale zdalo sa mu nevhodné napchávať sa pred roztraseným Bristowom, ktorý poťahoval nosom a utieral si oči. Zbíjačka na ulici ešte vždy rachotila ako guľomet.

„Odkedy Lula zomrela, mama sa celkom opustila. Zlomilo ju to. Rakovina vraj bola na ústupe, no vrátila sa a lekári vravia, že jej nemajú ako pomôcť. Zomrelo jej už druhé dieťa. Po Charlieho smrti sa v podstate zrútila a otec si povedal, že ďalšie dieťa jej pomôže. Vždy chceli dcéru. Bolo pre nich náročné získať súhlas na adopciu, no Lula mala zmiešaný pôvod a bolo ťažšie ju niekde umiestniť, takže,“ priškrtene vzlykol, „im ju napokon zverili.“

„Odmalička b-bola krásna. Objavili ju na Oxford Street, keď šla s mamou nakupovať. Dostala sa do Atheny, jednej z najprestížnejších modelingových agentúr. Ako sedemnásťročná sa už na-naplnno venovala modelingu a v čase smrti vlastnila majetok v hodnote desať miliónov. Neviem, prečo vám to vravím, asi to aj tak viete. O Lule všetci vedeli všetko – alebo si to aspoň namýšľali.“

Nešikovne vzal do ruky šálku. Triasol sa tak silno, až mu káva vyšplechla na vyžehlené nohavice.

„Čo konkrétne by ste odo mňa potrebovali?“ opýtal sa Strike.

Rozochvený Bristow odložil šálku na stôl a silno zovrel ruky. „Tvrdia, že moja sestra sa zabila, ale ja tomu neverím.“

Strike si spomenul na zábery z televízie: telo na nosidlách osvetlených bleskami fotoaparátov, ktoré nakladali do sanitky. Keď sa auto pohlo, fotografi sa zhĺkli okolo neho a pritískali šošovky na tmavé sklá, od ktorých sa odrážalo svetlo. O smrti Luly Landry vedel viac, ako chcel či plánoval, rovnako ako vari každý človek pri zmysloch v celej Británii. Média o nej prinášali jednu správu za druhou, až prípad začal človeka proti jeho vôli zaujímať a ani sa nenazdal, mal toľko informácií a vlastných názorov naň, že by nemohol sedieť v porote.

„Ak sa nemýlim, prebehlo vyšetrovanie.“

„Áno, ale detektív, ktorý mal prípad na starosti, bol od začiatku presvedčený, že to bola samovražda, lebo Lula brala lítium. Prehliadol viacero vecí. Na niektoré upozorňovali aj na internete.“

Bristow nezmyselne ukázal na Strikeov holý stôl, kde by mohol stáť počítač.

Ktosi krátko zaklopal, dvere sa otvorili, Robin podala Strikeovi zložený hárok papiera a odišla.

„Ospravedlňujem sa,“ povedal Strike. „Čakám správu.“

Rozložil si papier na kolene, aby Bristow nevidel presvitajúce písmená, a čítal:

Lulu Landry ako štvorročnú adoptovali sir Alec a lady Yvette Bristowovci. Vyrostala ako Lula Bristowová, no keď začala robiť modelku, za umelché meno si zvolila matľino priezvisko za slobodna. Má staršieho brata Johna, ktorý pracuje ako právnik. Žena na pohovke je priateľka pána Bristowa a zároveň sekretárka v jeho firme. Obaja pracujú pre právnickú firmu Landry, May, Patterson, ktorú založil starý otec Luly a Johna z matľinej strany. Na fotografiu Johna Bristowa na stránke firmy je ten istý muž, s ktorým sa zhovárate.

Strike pokrčil papier a hodil ho do koša. Bol ohromený. John Bristow si nevymýšľal a Strikeovi očividne poslali dočasnú pracovníčku s väčšou dávkou iniciatívy a lepším pravopisom ako kedykoľvek predtým.

„Prepáčte, pokračujte,“ pozrel na Bristowa. „Spomínali ste vyšetrovanie.“

„Áno.“ Bristow si utieral nos vlhkou vreckovkou. „Nepopieram, že Lula mala ťažkosti. Mama si s ňou veľa vytrpela. Problémy sa objavili zhruba v čase, keď nám zomrel otec. Asi to pre vás nie je nič nové, omieľali to vo všetkých novinách... Za užívanie drog ju vylúčili zo školy, potom utiekla do Londýna a mama ju našla žiť na ulici s nejakými narkomanmi. Drogy zhoršili jej duševné problémy, utiekla z liečebne a nasledovali nekonečné scény a teátra. Nakoniec sa prišlo na to, že má bipolárnu poruchu, dostala správne lieky, a kým ich brala, všetko bolo fajn. Ani by ste nepovedali, že jej niečo je. Aj obhliadač potvrdil, že lieky brala. Dokázala to pitva.“

Polícia ani obhliadač sa však nedokázali preniesť cez to, že mala v minulosti duševné problémy. Trvali na tom, že Lula trpela depresiami, ale ja vám vravím, že to nie je pravda. Videli sme sa ráno deň pred jej smrťou. Nič jej nebolo. Dobré sa jej darilo najmä v oblasti kariéry. Práve podpísala zmluvu, vďaka ktorej by jej za dva roky pribudlo na účte päť miliónov. Požiadala ma, aby som sa na ňu pozrel. Neskutočne výhodná ponuka. Ten návrhár bol jej dobrý priateľ. Volá sa Somé – tipujem, že ste o ňom už počuli. Prácu

mala dohodnutú na mesiace vopred, mala ísť fotiť do Maroka. Lula zbožňovala cestovanie. Ako vidíte, nemala dôvod vziať si život.“

Strike zdvorilo prikývol, hoci ho to veľmi nezaujalo. Zo skúsenosti vedel, že samovrahovia vedia predstierať záujem o budúcnosť, hoci sa v nej nevidia. Lulina pozitívna ranná nálada sa mohla v priebehu dňa zmeniť na pochmúrnú beznádej – nebol by to prvý taký prípad. Spomenul si na poručíka Kráľovského streleckého pluku, ktorý sa zabil v noci po oslave svojich narodenín, kde vraj zabával celú spoločnosť. Rodine nechal odkaz, nech zavolajú políciu a nechodia do garáže. Telo visiace zo stropu garáže našiel jeho pätnásťročný syn, ktorý si odkaz nevšimol, lebo sa ponáhlal po bicykel.

„To nie je všetko,“ pokračoval Bristow. „Mám aj dôkazy, hmatateľné dôkazy. Po prvé, výpoveď Tansy Bestiguiovej.“

„To je tá susedka, čo vraj počula hádku na poschodí?“

„Presne! Tesne predtým, ako Lula vypadla z balkóna, počula mužský krik! Polícia považuje jej svedectvo za nezmysel iba preto, lebo v sebe mala kokaín. To však neznamená, že nevie, čo počula. Tansy dodnes tvrdí, že Lula sa pár sekúnd pred pádom vadila s nejakým chlapom. Nedávno som sa s ňou o tom zhováral – naša firma má na starosti jej rozvod. Určite ju presvedčím, aby sa s vami porozprávala.“

Bristow si ho znepokojene premeriaval, akoby odhadoval jeho reakciu. „Netreba zabúdať ani na záznam z bezpečnostnej kamery. Zhruba dvadsať minút pred Luliným pádom na ňom vidieť muža, ktorý kráča smerom ku Kentigern Gardens. Po jej smrti je na záberoch ten istý muž, ktorý odtiaľ uteká, akoby mu horelo za pätami. Polícia nezistila, kto to bol. Nepodariť sa im ho vystopovať.“

Bristow akosi vyplašene, no zároveň horlivo vytiahol z vnútorného vrecka saka čistú, trochu pokrčenú obálku.

„Všetko som spísal. Nájdete tam časy a všetko ostatné. Uvidíte, ako to do seba zapadá.“

Bristowova obálka v Strikeovi nevzbudila väčšiu dôveru v jeho úsudok. Nie prvý raz mu niekto dával niečo podobné: naškriabané plody osamelosti, pomýlené posadnutosti, jednostranné táraniny o svojej teórii, zloži-

té časové údaje prispôsobené vymysleným súvislostiam. Právnikovi mykalo ľavým viečkom, stále triasol nohou a chveli sa mu prsty, v ktorých stískal obálku.

Strike chvíľu premýšľal – na jednej strane o Bristowovej očividnej nervozite, na druhej strane o jeho topánkach ručnej výroby a hodinkách značky Vacheron Constantin na bledom zápästí. Tento muž má peniaze a bude platiť – možno dokonca dlhodobo. Strikeovi by sa možno podarilo uhradiť aspoň jednu splátku najnaliehavejšieho dlhu. Vzdychol si. Hnevalo ho, že má svedomie.

„Pán Bristow...“ začal.

„Volajte ma John.“

„John... Budem k vám úprimný: podľa mňa by nebolo správne, keby som si od vás vzal peniaze.“

Na Bristowovom bledom krku a nevýraznej tvári sa zjavili červené ťačky, ale obálku neodložil.

„Čo chcete povedať tým, že by to nebolo správne?“

„Smrť vašej sestry pravdepodobne dôkladne vyšetrili. Milióny ľudí a médiá z celého sveta sledovali každý krok polície. Určite boli dvakrát takí dôslední ako zvyčajne. Zmieriť sa so samovraždou je ťažké...“

„Ja sa s ňou nezmierim. Nikdy sa s ňou nezmierim. Nezabila sa. Niektu ju sotil z balkóna.“

Zbíjačka zrazu stíchla, Bristowov hlas sa ozýval v miestnosti. Sálala z neho zlosť mierneho človeka, ktorého dohnali do krajnosti.

„Už chápem. Je mi to jasné. Ste jeden z nich, čo? Ďalší amatérsky psychológ. Charlie je mŕtvý, môj otec takisto, Lula je mŕtva a moja matka zomiera – stratil som všetkých a nepotrebujem detektíva, ale psychológa, ktorý mi pomôže vyrovnať sa so stratou. Myslíte, že som to nepočul aspoň stokrát?“

Bristow vstal – aj napriek zajačím zubom a ťakatej tvári vyzeral hrozivo.

„Som dosť bohatý, Strike. Nechcel som sa vyjadriť tak neohrabane, ale čo už. Otec mi zanechal dosť veľký trustový fond. Zisťoval som si, koľko sa platí vo vašej brandži, a som ochotný dať vám dvojnásobok.“

Dvojnásobok. Strikeovo kedysi neoblomné svedomie oslabili opakované údery osudu a tento ho vyradil. Primitívnejšia časť jeho ja v duchu skákala od radosti: za mesiac práce by zarobil tolko, že by mohol vyplatiť dočasnú pracovníčku a dlhy na nájomnom, za dva mesiace aj pálčivejšie dlhy, za tri mesiace by sa zbavil časti úveru, za štyri...

John Bristow však kráča k dverám a čosi mu vravel cez plece. V rukách krčil obálku, ktorú si Strike odmietol vziať.

„Chcel som si vás najať z úcty k Charliemu, ale čo-to som si o vás zistil. Nie som úplný idiot. Boli ste v špeciálnom vyšetrovacom útvare vojenskej polície, však? Dostali ste aj metál. Vaša kancelária ma neohromila, ale zrejme som sa mylil!“ Bristow už skoro kričal a Strike si všimol, že tlmené ženské hlasy v druhej miestnosti stíchli. „Zrejme som vás neodhadol. Očividne si môžete dovoliť odmietať klientov. Fajn! Kašlite na to! Určite nájdem niekoho, kto tú prácu vezme. Prepáčte, že som vás oberal o čas!“

4

Cez tenkú stenu čoraz jasnejšie prenikali hlasy oboch mužov. Zbíjačka na ulici zrazu stíchla, takže bolo rozumieť Bristowovým slovám.

Robin mala dobrú náladu a len tak zo zábavy sa rozhodla predstierať, že je Strikeova skutočná sekretárka. Ani Bristowova priateľka netušila, že preňho pracuje iba pol hodiny. Keď sa ozval krik, usilovala sa netváriť prekvapene ani vzrušene, no v duchu bola na Bristowovej strane, nech išlo o čokoľvek. Strikeova práca a monokel na oku mu dodávali drsný glanc, ale správval sa k nej poľutovaniahodne a ľavý prsník ju ešte vždy bolel.

Odkedy začali mužské hlasy prehlušovať zbíjačku, Bristowova priateľka civela na zatvorené dvere. Bola územčistá, tmavá, s krátkymi ulízanými vlasmi, a keby si netrerala obočie, asi by ho mala zraštené. Pôsobila dosť namosúrene. Robin si všimla, že dvojice sú často zhruba rovnako príťažlivé, no do hry vstupovali aj iné faktory, ako napríklad peniaze, ktoré dokázali človeku zabezpečiť oveľa krajšieho partnera. Robin sa zdalo milé, že Bristow si vybral práve túto ženu, ktorá bola isto prívetivejšia a vrúcnejšia, ako sa zdalo na prvý pohľad. Súdiac podľa pekného obleku a práce v prestížnej firme si mohol nájsť niekoho oveľa krajšieho.

„Naozaj si nedáte kávu, Alison?“ opýtala sa.

Žena sa obzrela, akoby ju prekvapilo, že sa jej niekto prihovára. Akoby na Robin celkom zabudla.

„Nie, ďakujem,“ odvetila hlbokým, prekvapujúco melodickým hlasom. „Vedela som, že sa rozruší,“ dodala akosi spokojne. „Chcela som ho odhovoriť, ale vôbec ma nepočúval. Tuším ho tento takzvaný detektív odmietol. Ešteže tak.“

Robin sa asi zatváрила prekvapene, lebo Alison trocha netrpezlivo pokračovala: „Pre Johna by bolo najlepšie, keby sa s tým konečne zmieril. Za-

bila sa. Zvyšok rodiny sa s tým vyrovnal. Nechápem, prečo to nedokáže aj on.“

Nemalo zmysel predstierať, že netuší, o čom tá žena hovorí. Všetci vedeli, ako skončila Lula Landry. Robin si spomínala, kde bola vo chvíli, keď sa dozvedela, že modelka v tú mrazivú januárovú noc skočila z balkóna. Stála pri dreze v kuchyni rodičovského domu. Hlásili to v rádiu a ona prekvapene zhíkla a vybehla z kuchyne iba v nočnej košeli za Matthewom, ktorý bol u nich na víkend. Ako to, že človeka občas ovplyvní smrť osoby, ktorú vôbec nepoznal? Robin, ktorej sa vlastná bledá tvár ktovieako nepáčila, sa Lula Landry zdala veľmi pekná – tmavá, rozžiarená, útla a výrazná.

„Od jej smrti neubehlo veľa času.“

„Tri mesiace.“ Alison vystrela *Daily Express*. „Je ten chlap dobrý?“

Robin neušlo, že druhá žena si ošumelú a očividne špinavú kanceláriu premeriava dosť pohrdavo, a navyše pred chvíľou na internete videla veľkolepé vyupratované priestory právnickej firmy, kde pracovala Alison. Jej odpoveď však nemala nič spoločné so snahou brániť Strikea, ale skôr so sebaúctou.

„Je,“ odvetila pokojne. „Patrí medzi špičku.“

Otvorila ružovú obálku s mačiatkami a tvárila sa pritom, akoby sa denodenne zaoberala oveľa zložitejšími a zaujímavejšími prípadmi, ako si vie Alison predstaviť.

Strike a Bristow ešte vždy stáli v kancelárii a nespúšťali zo seba zrak. Jeden bol rozzúrený, druhý sa usiloval vycúvať zo situácie a neprísť pritom o sebaúctu.

„Chcem len *spravodlivosť*, Strike,“ vyhlásil zachrípnuto Bristow, v tvári celý červený. Šťastnou náhodou zvolil veľmi správne slovo, ktoré sa rozľahlo po ošumelej miestnosti a v Strikeovi vyvolalo nepozorovateľný, no mocný ohlas. Bristowovi došlo, na čom Strikeovi záleží, aj keď sa všetko ostatné obráti na prach. Potreboval síce peniaze, no Bristow mu práve ponúkol iný, prijateľnejší dôvod odhodiť zábrany.

„Okej, rozumiem. Myslím to vážne, John. Rozumiem vám. Sadnite si. Ak ešte máte záujem, rád vám poskytnem pomoc.“

Bristow sa naňho zamračil. V kancelárii vládlo ticho, zvonka doliehal tlmený krik robotníkov.

„Mám zavolať aj vašu... manželku?“

„Nie,“ odvetil napäto Bristow s rukou na kľučke. „Podľa Alison by som sa mal na to vykašľať. Netuším, prečo sem so mnou vlastne šla. Asi dúfala, že ma odmietnete.“

„Prosím, sadnite si. Prejdime všetko po poriadku.“

Bristow zaváhal, no napokon sa vrátil na miesto.

Strike sa už neovládol – načiahol sa po čokoládovú sušienku a celú si ju vopchal do úst. Potom vytiahol zo zásuvky čistý zápisník, otvoril ho, vzal do ruky pero, a kým si Bristow sadol, podarilo sa mu prehltnúť.

„Mám si ju vziať?“ Ukázal na obálku v Bristowovej ruke.

Právnik vystrel ruku s obálkou, akoby si nebol istý, či mu ju môže zve-riť. Strike nechcel študovať jej obsah pred klientom, a tak ju odložil nabok a potľapkal po nej, akoby chcel naznačiť, že sa stala dôležitou súčasťou vyšetrovania.

„Veľmi by mi pomohlo, keby ste mi načrtli, čo sa dialo deň pred smrťou vašej sestry,“ povedal s perom v ruke.

Strike bol odjakživa systematický a dôkladný, a navyše naučený viesť dôsledné vyšetrowanie na vysokej úrovni. Najskôr treba dať svedkom priestor vyrozprávať príbeh vlastnými slovami: človek, ktorého nikto neprerušuje, často spomenie naoko bezvýznamné drobnosti, z ktorých sa neskôr vykľujú rozhodujúce dôkazy. Keď vyťažie maximum z prílevu dojmov a spomienok, overí si fakty a usporiada ich. *Mená, miesta, majetok...*

„Ach,“ vydýchol Bristow, akoby po svojom dôraznom výstupe nevedel, kde začať. „Vlastne neviem... počkajte...“

„Kedy ste sa stretli naposledy?“ napovedal mu Strike.

„Tuším... áno, ráno deň pred jej smrťou. Vlastne sme sa pohádali, no našťastie sme sa stihli udobriť.“

„Koľko bolo hodín?“

„Dost' zavčasu, ešte pred deviatou. Chystal som sa do práce. Mohlo byť trištvrte na deväť.“

„Čo bolo príčinou vašej hádky?“

„Jej frajer Evan Duffield. Znova sa dali dokopy. Rodina si myslela, že sa rozišli. Mali sme z toho veľkú radosť. Duffield je hrozný človek – závislák s chronickou potrebou pretŕčať sa na verejnosti. Na Lulu mal strašne zlý vplyv.“

Teraz... Teraz už viem, že som trochu preháňal. Bol som od nej o jedennásť rokov starší, chcel som ju chrániť. Občas som sa správal panovačne. Stále mi vravela, že tomu nerozumiem.“

„Čomu?“

„Ničomu. Vyrovnávala sa s mnohými vecami. Napríklad s tým, že ju adoptovali a že je tmavá, no žije v bielej rodine. Vravievala, že ja som to mal ľahké... Neviem. Možno sa nemýlila.“

Niekoľkokrát rýchlo zažmurkal. „Tá hádka bola vlastne pokračovaním hádky cez telefón z predchádzajúceho večera. Nemohol som uveriť, že je taká hlúpa, že sa vrátila k Duffieldovi. Keď sa rozišli, veľmi sa nám uľavilo... Vzhľadom na jej skúsenosti s drogami by vzťah s narkomanom...“ Nadýchol sa. „Nechcela o tom ani počuť. Nikdy nás nepočúvala. Bola na mňa nazlostená, dokonca prikázala zamestnancovi bezpečnostnej služby v dome, aby ma ráno nepustil cez recepciu, ale Wilson len mávol rukou.“

Ponižujúce, pomyslel si Strike. Spoliehať sa na zľutovanie strážnika...

„Nešiel by som za ňou, ale chcel som jej vrátiť tú zmluvu so Somém,“ pokračoval sklúčene Bristow. Na krku mu znova naskočili červené flaky. „Požiadala ma, aby som ju prešiel, a bolo ju treba podpísať... Také veci ju veľmi netrápili. V každom prípade sa nepotešila, že ma strážnik pustil, zasa sme sa povadili, ale hádka rýchlo prehrmela.“

Keď sa upokojila, povedal som jej, že mama by ju rada videla. Viete, robili jej hysterektómiu a práve ju pustili z nemocnice. Lula povedala, že sa možno neskôr zastaví v jej byte, ale nesľúbila sa naisto. Mala svoje plány.“

Bristow sa zhlboka nadýchol, znova začal triasť nohou a šúchať si hrčovitú ruku.

„Nemyslite si o nej nič zlé. Mnohým sa zdala sebecká. Bola najmladšia v rodine, všetci ju rozmaznávali, potom ochorela a všetka pozornosť sa sústredi-

la na ňu, a napokon ju vrhli do nevšedného života, kde sa všetko krútilo okolo nej a ustavične ju prenasledovali paparazzovia. Neviedla normálny život.“

„Veru nie,“ súhlasil Strike.

„V každom prípade som jej vysvetlil, že mama je slabá a ubolená, a Lula odvetila, že za ňou možno skočí. Potom som odišiel. Zastavil som sa v práci a Alison mi dala nejaké dokumenty. V ten deň som chcel pracovať v mami-
nom byte – chcel som jej robiť spoločnosť. S Lulou sme sa znova videli niekedy predpoludním. Chvíľu sedela pri mame, a keď sa objavil strýko, prišla aj za mnou do pracovne. Objala ma a potom...”

Bristowovi sa zlomil hlas a sklopil zrak.

„Dáte si ešte kávu?“ ponúkol ho Strike, no Bristow pokrútil hlavou. Strike mu chcel dopriať čas, aby sa spamätal, a tak vzal do rúk tácku a vyšiel z kancelárie.

Bristowova priateľka zdvihla hlavu od novín a zachmúrila sa naňho. „Ešte ste neskončili?“

„Zrejme nie.“ Strike sa ani nepokúsil o úsmev, a hoci sa naňho žena stále mračila, obrátil sa k Robin.

„Mohli by ste mi spraviť ešte šálku kávy?“

Robin vstala a mlčky mu vzala tácku z rúk.

„John sa do pol jedenástej musí vrátiť do práce,“ oznámila Alison trocha hlasnejšie. „Nanajvýš o desať minút musíme odísť.“

„Budem na to myslieť,“ ubezpečil ju zdvorilo Strike a vrátil sa do svojej kancelárie. Bristow so sklonenou hlavou a zopnutými rukami vyzeral, akoby sa modlil.

„Prepáčte,“ zamrmľal, keď si Strike sadol. „Ešte vždy sa mi o tom ťažko hovorí.“

„Nič sa nedeje.“ Strike sa načiahol po zápisník. „Lula teda prišla pozrieť vašu matku. O koľkej?“

„Okolo jedenástej. Počas vyšetrovania sa zistilo, čo robila potom. Šofér ju odviezol do nejakého obľúbeného butiky a potom sa vrátila domov. Mala dohodnuté stretnutie s maskérkou a neskôr aj s priateľkou Ciarou Porterovou, ktorú určite poznáte. Ciara je tá svetlovlasá modelka, s ktorou sa fotili naštylizova-

vané ako anjeli: boli nahé, mali iba krídla a kabelky. Somé použil ten záber po Lulinej smrti vo svojej reklamnej kampani. Ľudia vraveli, že to bolo nechutné.

Obe strávili popoludnie u Luly, potom šli na večeru s Duffieldom a nejakými ďalšími ľuďmi. Neskôr sa všetci presunuli do klubu Uzi, kde sa zdržali aj po polnoci.

Duffield a Lula sa pohádali pred očami mnohých ľudí. Chvíľu sa s ňou ňaťahoval, nechcel jej dovoliť odísť. Napokon vyšla z klubu sama. Všetci si mysleli, že ju zabil on, ale ukázalo sa, že má nepriestrelné alibi.“

„Zachránilo ho svedectvo jeho drogového dílera, však?“ Strike si stále zapisoval.

„Presne tak. Lula sa vrátila domov zhruba dvadsať minút po jednej v noci. Pri príchode ju odfotovali. Na tú fotku si možno spomínate, po jej smrti bola všade.“

Strike si naozaj spomenul: jedna z najčastejšie fotografovaných žien na svete so sklonenou hlavou, zvesenými plecami a privretými očami, ako sa objíma okolo hrude a odvracia tvár od paparazzov. Keď sa potvrdilo, že spáchala samovraždu, pôsobila tá fotka desivo: krásna a bohatá mladá žena, ktorá o necelú hodinu naposledy vydýchne, sa pokúša skryť svoje nešťastie pred objektívmi, ktoré ju inokedy zbožňovali.

„Bolo bežné, že pred jej domom postávali fotografi?“

„Áno, najmä ak vedeli, že je s Duffieldom, alebo ju chceli odfoťiť, keď sa vracala domov opitá. V ten večer tam však nečakali iba na ňu. V tom dome sa mal ubytovať aj slávny americký raper Deeby Macc. Nahrávacia spoločnosť mu prenajala apartmán o poschodie nižšie. Napokon vôbec neprišiel – všade sa motali policajti, a tak šiel radšej do hotela. Fotografi, ktorí prenasledovali Lulino auto, keď odišla z klubu Uzi, sa pripojili k tým, čo už čakali pred domom na Macca, takže sa ich tam nazbieralo viac než dosť. Čoskoro však odišli. Dostali tip, že Macc sa ukáže až o niekoľko hodín.

Vonku bolo hrozne chladno, snežilo, štípal mráz. Keď Lula vypadla z balkóna, na ulici nebolo ani živej duše.“

Bristow zažmurkal a znova si odpil zo studenej kávy. Strike sa zamyslel nad paparazzmi, ktorí odišli preč. Vedel si predstaviť, za koľko by sa pre-

dal záber Luly, ako sa vrhá v ústrety smrti. Človek by mohol rovno odísť do dôchodku.

„John, vaša priateľka mi povedala, že o pol jedenástej máte nejaké povinnosti.“

„Čože?“

Bristow sa zrejme spamätal, pozrel na drahé hodinky a zhíkol. „Preboha! Netušil som, že sme tu tak dlho. Ako... Ako budete postupovať?“ opýtal sa trochu zmätene. „Prečítate si moje poznámky?“

„Áno, pravdaže,“ ubezpečil ho Strike. „Výkonám predbežné vyšetrovanie a o niekoľko dní sa ozvem pravdepodobne s ďalšími otázkami.“

„Dobre.“ Bristow sa omámene pozviechal na nohy. „Páči sa, vezmite si vizitku. Ako sa dohodneme, čo sa týka platenia?“

„Najlepšie by bolo, keby ste mi platili vždy na mesiac vopred,“ navrhol Strike s pocitom hanby, ktorý rýchlo potlačil. Bristow mu ponúkol dvojnásobnú odmenu, a tak nadhodil nehoráznu sumu. Potešilo ho, že Bristow nenamietal, nepýtal sa, či berie kreditné karty, ani sa nevyhovárал, že peniaze prinesie neskôr. Vytiahol ozajstnú šekovú knižku a pero.

„Štvrťina by mohla byť v hotovosti,“ zariskoval Strike. Ohromilo ho, keď mu Bristow odrátal kôpku päťdesiatlibrových bankoviek so slovami: „Aj mne napadlo, či by ste radšej nechceli...“

Spolu vyšli z dverí práve vo chvíli, keď do nich vchádzala Robin s druhou šálkou kávy pre Strikea. Bristowova priateľka vstala a poskladala noviny s výrazom človeka, ktorý čakal prídlho. Bola takmer rovnako vysoká ako Bristow, mohutná, namrzená, s obrovskými mužskými rukami.

„Takže ste ten prípad vzali,“ obrátila sa k Strikeovi. Asi si myslela, že sa snaží využiť jej bohatého partnera, a možno nebola ďaleko od pravdy.

„Áno, John ma najal,“ odvetil.

„Čo už,“ utrúsila nezdvorilo. „Dúfam, John, že si konečne spokojný.“

Právnik sa na ňu usmial a ona ho s povzdychom potľapkala po ramene ako trepezlivá, hoci trochu podráždená matka dieťa. John Bristow zdvihol ruku na pozdrav a vyšiel za priateľkou z kancelárie. Ich kroky sa ozývali na kovových schodoch.

5

Strike sa obrátil k Robin, ktorá znova sedela pri počítači. Kávu položila na vedľajší stôl k úhľadne roztriedenej pošte.

„Vďaka.“ Odchlipol si. „Aj za ten papier s odpoveďami. Mimochodom, prečo ste iba dočasná?“

„Čo tým myslíte?“ Zatvárila sa podozrievavo.

„Viete písať bez chýb aj s interpunkciou. Máte rozum a prejavili ste iniciatívu. Kde ste vlastne vzali tie šálky, tácku, kávu a sušienky?“

„Požičala som si ich od pána Crowdyho. Sľúbila som, že naobed ich má späť.“

„Od koho?“

„Od pána Crowdyho, grafického dizajnéra z prvého poschodia.“

„A on vám ich bez všetkého požičal?“

„Áno,“ prisvedčila obranným tónom. „Povedala som si, že keď sme klientovi ponúkli kávu, mali by sme mu ju aj priniesť.“

To množné číslo ho trochu povzbudilo.

„Z Temporary Solutions mi nikdy predtým neposlali takú schopnú pracovníčku, verte mi. Prepáčte, že som vás oslovoval Sandra – tak sa volala moja posledná sekretárka. Ako sa voláte?“

„Robin.“

„Robin,“ zopakoval. „Vás si ľahko zapamätám.“

Zišlo mu na um, že by mohol žartom spomenúť Batmana a jeho spoľahlivého pomocníka, no keď videl, ako sa červená, radšej si ten slabý žart nechal pre seba. Prineskoro si uvedomil, že tú nevinnú vetu mohla pochopiť ako narážku na ich zoznámenie. Robin sa obrátila naspäť k monitoru počítača a Strikeovi zostal výhľad iba na jej červené líce. V tom trápnom okamihu mal pocit, že sa miestnosť scvrkla na veľkosť telefónnej búdky.

„Na chvíľu si odbehnem.“ Odložil takmer nedotknutú kávu, cúvol k dverám a načiahol sa po kabát. „Keby niekto volal...“

„Skôr ako odídete, mali by ste sa pozrieť na toto, pán Strike.“

Zapýrená Robin vzala z kôpky otvorených listov pri počítači priehľadné mikroténové vrečko, do ktorého vložila hárok jasnoružového papiera a obálku rovnakej farby. Keď mu ho podávala, Strike si všimol jej zásnubný prsteň.

„Niekto sa vám vyhráža smrťou.“

„Hej, hej,“ odvetil Strike. „Netrápte sa tým. Také listy mi chodia každý týždeň.“

„Ale...“

„Nespokojný bývalý klient. Je trochu mimo. Myslí si, že ma tým papierom zvedie zo stopy.“

„Nemali by ste to ohlásiť na políciu?“

„Aby sa na mne schuti zasmiali?“

„Nie je to smiešne! Je to výhražný list!“ Strike si až vtedy uvedomil, prečo ho aj s obálkou strčila do vrecúška. Dojalo ho to.

„Založte ho k ostatným.“ Ukázal na registračku v rohu. „Keby ma chcel zabiť, už by sa o to pokúsil. Nájdete tam všetky listy, čo mi poslal za posledného pol roka. Postrážite pevnosť, kým budem preč?“

„Nejako si poradím.“ Pobavilo ho, ako kyslo to predniesla a aká je sklamaná, že nikto nebude skúmať odtlačky prstov na obálke s mačiatkami.

„Keby ste niečo potrebovali, moje číslo na mobil nájdete na vizitkách v prvej zásuvke.“

„Jasné.“ Nepozrela ani naňho, ani na zásuvku.

„Pokojne zájdite na obed. V niektorej zásuvke je náhradný kľúč.“

„Okej.“

„Zatiaľ sa majte.“

Vyšiel zo sklenených dverí a zastal na prahu malej vlhkej toalety. Išlo mu roztrhnúť mechúr, ale povedal si, že šikovná pracovníčka, ktorá navyše javí neosobný záujem o jeho bezpečnosť, si zaslúži trochu ohľaduplnosti. Rozhodol sa, že vydrží až do krčmy, a vykročil dolu schodmi.

Na ulici si zapálil, odbočil vľavo, prešiel popri zatvorenom 12 Bar Café a dostal sa do úzkej uličky s názvom Denmark Place. Kráčal popri výkladoch s farebnými gitarami a oplagátovaných stenách čoraz ďalej od vytrvalého rachotu zbíjačky. Pri Centre Point obišiel rozkopanú časť ulice a prešiel okolo gigantickej zlatej sochy Freddieho Mercuryho, ktorá sa týčila pri vchode do Dominion Theatre na druhej strane cesty. Freddie mal sklonenú hlavu a dvíhal päť ako nejaký pohanský boh chaosu.

Pred sebou zazrel zložito zdobené viktoriánske priečelie krčmy Tottenham. Spokojný s množstvom bankoviek vo vrecku vošiel do prívetivého interiéru obloženého vyrezávaným tmavým drevom s mosadznými ozdobami. Nepriehľadné sklené priečky, staré kožené pohovky, zrkadlo v pozlátanom ráme visiace za barom, cherubíni s rohmi hojnosti – to všetko pôsobilo spoľahlivo a usporiadane, v príjemnom protiklade k rozkopanej ulici. Strike si objednal veľké pivo Doom Bar a odniesol si ho do zadnej časti takmer ľudoprázdnej krčmy. Pohár položil na vysoký okrúhly stolík pod okázalou sklenou kupolou a zamieril rovno na pánsku toaletu, ktorá páchla močom.

O desať minút sedel pri stole s oveľa lepším pocitom. Vypil zhruba tretinu piva, ktoré naňho pôsobilo ako anestetikum. Cornwallské pivo mu pripomínalo domov, pokoj a dávno stratené bezpečie. Rovno oproti nemu visel na stene veľký rozmazaný obraz tancujúcej viktoriánskej devy s kyticou ruží v rukách. Obrovské prsia jej zahaľovali biele šaty, nesmelo sa naňho usmievala a na ozajstnú ženu sa ponášala zhruba rovnako ako stôl, na ktorom stálo Strikeovo pivo, alebo vlasatý tučný barman za pultom.

Strike sa v úvahách opäť vrátil k Charlotte, ktorá bola nepochybne skutočná, krásna, nebezpečná ako mačka zahnaná do kúta, šikovní, občas zábavná a slovami Strikeovho najstaršieho priateľa „úplne psycho“. Naozaj je tentoraz koniec? Vyčerpaný Strike si spomenul, čo sa udialo včera v noci a dnes ráno. Tentoraz urobila niečo, čo jej neodpustí. Keď vyprchá vplyv anestetika, určite ho zaplaví mučivá bolesť, no zatiaľ treba vyriešiť praktické veci. Bývali spolu v Charlottinom byte – v štýlovom dvojpodlažnom apartmáne na Holland Park Avenue –, takže je od druhej ráno z vlastnej vôle bezdomovec.

(„Nasťahuj sa ku mne, Chumáčik. Bude to najrozumnejšie, nemyslíš? Aspoň ušetríš, kým budeš rozbiehať firmu, a ja sa o teba postarám. Nemal by si byť sám, kým sa budeš zotavovať. Nebuď hlúpy, Chumáčik...”

Už nikdy ho nikto nenazve „Chumáčik“. Chumáčik je mŕtvý.)

Tentoraz ich dlhý búrlivý vzťah ukončil on. Predtým to trikrát spravila Charlotte. Nikdy sa o tom nerozprávali, ale obom bolo jasné, že ak raz odíde on – ak si raz povie, že má dosť –, pôjde o iný typ rozchodu, ako keď ich iniciovala Charlotte. Všetky rozchody v nich vyvolávali bolesť a nepríjemný pocit, ale iba tento sa zdal definitívny.

Charlotte si nedá pokoj, kým mu nejako príšerne neublíži. Ranné stretnutie v kancelárii bolo istotne len ochutnávkou toho, čo ho čaká nasledujúce mesiace, ak nie roky. Nepoznal pomstychtivejšiu osobu ako Charlotte.

Strike dokrivil k baru, objednal si druhé pivo, vrátil sa na miesto a ďalej mrzuto uvažoval. Po odchode od Charlotte sa ocitol na pokraji chudoby. Mal toľko dlhov, že pred spánkom v spacáku niekde v podchode ho zachránil iba John Bristow. Keby začal Gillespie požadovať splatenie pôžičky, ktorú Strike použil ako zálohu za kanceláriu, nemal by na výber – skončil by na ulici.

(„Chcem len vedieť, čo sa deje, pán Strike. Tento mesiac nám od vás neprišli peniaze... Môžeme očakávať, že splátku uhradíte v priebehu niekoľkých dní?“)

Navyše (keď už uvažuje o tom, v čom sa mu v živote nedarí, prečo nevymenovať všetko?) v poslednom čase pribral skoro desať kíľ. Pripadal si vypasený a neschopný a okrem toho zbytočne preťažoval protézu, ktorú si teraz vyložil na mosadznú priečku pod stolom. Nedávno začal trochu krívať, lebo sa mu pri chôdzi odieral kýpeť. Neprospeľa mu ani nočná prechádzka krížom cez Londýn so športovou taškou cez plece. Na konci cesty ho čakala chudoba a on sa rozhodol ísť jej v ústrety bez zbytočného mŕňania.

Vrátil sa k baru a kúpil si tretie pivo. Pri stole pod kupolou vytiahol mobil a zavolať priateľovi z metropolitnej polície. Hoci sa poznali iba niekoľko rokov, spriatelili sa za mimoriadnych okolností.

Charlotte ho ako jediná volala „Chumáčik“, detektív inšpektor Richard Anstis zasa „Mystický Bob“. Presne tak ho oslovil aj teraz v telefóne.

„Potrebujem od teba láskavosť,“ oznámil mu Strike.

„Hovor.“

„Kto mal na starosti prípad Luly Landry?“

Anstis sa pustil hľadať telefónne čísla a pritom sa Strikea vypytoval na firmu, pravú nohu a snúbenicu. Strike klamal vo všetkých odpovediach.

„To som rád,“ prehodil veselo Anstis. „Okej, tu máš číslo na Wardla. Je v pohode, trochu zahľadený do seba, ale vždy lepší ako ten kretén Carver. U Wardla sa za teba prihovorím. Ak chceš, hneď mu zavolám.“

Strike si vzal z drevenej poličky na stene leták pre turistov a zapísal si Wardlovo číslo k obrázku príslušníkov kráľovskej gardy na koňoch.

„Kedy sa zastavíš?“ opýtal sa Anstis. „Príďte aj s Charlotte.“

„Hej, veľmi radi. Zavolám ti, ale teraz mám toho veľa.“

Zložil, na chvíľu sa zamyslel a napokon zavola dlhoročnému známemu, ktorého životná cesta viedla opačným smerom ako Strikeova.

„Sprav mi láskavosť, kamoš,“ povedal. „Potrebujem zopár informácií.“

„O čom?“

„Ešte neviem. Potrebujem niečo, s čím by som mohol vyjednávať s poľišom.“

Telefonát s mnohými čoraz dlhšími a veľavýznamnejšími prestávkami trval zhruba dvadsaťpäť minút. Napokon mal Strike v rukách približnú adresu, dve mená, ktoré si takisto zapísal na obrázok s koňmi, a varovanie, ktoré si síce nezapísal, ale vzal si ho k srdcu. Rozhovor sa skončil v priateľskom duchu a zívajúci Strike vytukal Wardlovo číslo. Takmer okamžite sa ozval strohý hlas.

„Wardle.“

„Dobrý deň, volám sa Cormoran Strike a...“

„Čože?“

„Cormoran Strike. Tak sa volám.“

„Aha, jasné,“ povedal Wardle. „Práve mi volal Anstis. Vy ste to súkromné očko? Anstis vravel, že sa zaujímate o Lulu Landry.“

„Áno, zaujímam.“ Strike premohol zívanie a zadíval sa na maľované panely na strope. Zobrazovali bakchanálie a pripomínali mu tú scénu so somárskou hlavou zo *Sna noci svätajánskej*. „Rád by som sa dostal k spisu.“

Wardle sa rozosmial.

„Mne ste život nezachránili, Strike.“

„Mám zopár informácií, ktoré by vás mohli zaujímať. Mohli by sme sa dohodnúť na výmene.“

Nakrátko zavládlo ticho.

„Tipujem, že si tie informácie nechcete vymieňať cez telefón.“

„Tipujete správne,“ odvetil Strike. „Máte nejaké obľúbené miesto, kam občas po práci zájdete na pivo?“

Strike si zapísal názov krčmy neďaleko Scotland Yardu, súhlasil so stretnutím o týždeň (keďže skôr sa nedalo) a zložil.

Nie vždy to bolo takto. Pred niekoľkými rokmi dokázal poľahky prinútiť k spolupráci svedkov aj podozrivých. Bol ako Wardle: jeho čas bol vzácnnejší ako čas ľudí, s ktorými sa stretával, a sám si určoval, ako dlho ich bude vypočúvať. Presne ako Wardle, ani on nepotreboval nosiť uniformu – aj bez nej z neho vyžarovala oficiálnosť a prestíž. Teraz bol z neho krívajúci chlap v pokrčenej košeli, ktorý sa spolieha na starých známych a skúša uzatvárať dohody s policajtmí, ktorí by boli kedysi vďační, že sa im vôbec ozval.

„Kretén,“ uľavil si nahlas do poloprázdného pohára. Tretie pivo sa mu poľahky kĺzalo dolu hrdlom. Zostalo už len trocha na dne.

Zazvonil mu mobil, na displeji uvidel číslo vlastnej kancelárie. Robin sa mu nepochybne pokúša oznámiť, že Peter Gillespie chce naspäť svoje peniaze. Presmeroval ju do odkazovej schránky, dopil pivo a zdvihol sa na odchod.

Vonku bolo chladno a jasno. Mláky na vlhkom chodníku sa zaleskli za každým, keď sa spoza oblakov vynorilo slnko. Strike si pred krčmou zapálil ďalšiu cigaretu, zostal stáť vo dverách, fajčil a pozoroval robotníkov pri jame uprostred cesty. Napokon dofajčil a pomalým tempom vykročil po Oxford Street. Potreboval zabíť čas, kým nová dočasná pracovníčka neodíde, aby sa mohol v pokoji vyspať.

6

Robin počkala desať minút, či sa Strike náhodou nevráti, vytiahla mobil a s nadšením sa pustila do telefonovania. Na správu o jej zásnubách reagovali priateľky radostným krikom alebo závistlivými poznámkami, ktoré Robin takisto potešili. Cez obed si spravila hodinovú prestávku, kúpila tri svadobné časopisy, balíček sušienok (v pokladničke na drobné nezostalo nič a Strike jej dlhoval štyridsaťdva pencí), vrátila sa do prázdnej kancelárie a nasledujúcich štyridsať minút si vo vytržení prezerala kytice a svadobné šaty.

Po hodine, ktorú si sama vyhradila na obed, poumývala šálky a tácku a spolu so sušienkami ich vrátila pánovi Crowdymu. Všimla si, že sa ju pokúša zdržať dlhšie a pohľadom skúma jej ústa a prsia, a tak si povedala, že sa mu radšej bude celý týždeň vyhýbať.

Strike sa ešte vždy nevrátil. Robin nemala čo robiť, a tak upratala zásuvky a vyhodila všetko, čo tam nazhromaždili iné dočasné pracovníčky: dve zaprášené kocky mliečnej čokolády, vydratý pilník na nechty a kúsok papiera s telefónnymi číslami a čarbanicami. Našla aj škatuľku so staromódnyimi spinkami na papier, aké v živote nevidela, a veľkú kopu čistých modrých zápisníkov, ktoré pôsobili oficiálnym dojmom. Robin nebola v kancelárskej práci nováčik a bola si takmer istá, že zmizli z nejakej štátnej inštitúcie.

Občas zazvonil telefón. Nový šéf mal očividne veľa mien. Nejaký muž si pýtal „Oggyho“, iný „Tarzana“. Suchý úsečný hlas ju požiadal, aby sa „pán Strike“ čo najskôr ozval pánovi Petrovi Gillespieovi. Robin zakaždým zavolała Strikeovi na mobil, ale ozvala sa jej iba odkazová schránka, a tak mu nechala správy na samolepiacich papierikoch. Ku každému dopísala meno volajúceho a telefónne číslo a všetky pekne prilepila na stôl v Strikeovej kancelárii.

Vonku neprestajne hučala zbýjačka. Okolo druhej popoludní začal šramotiť obyvateľ podkrovného bytu. Bez neho by mala pocit, že je v dome

sama. Práve samota a obrovská radosť, ktorá ju zaplavovala pri pohľade na prsteň na ľavej ruke, jej napokon dodali odvalu pustiť sa do upratovania recepcie, ktorú bude mať dočasne na starosti.

Hoci bola v ošumelej miestnosti špina, Robin čoskoro zistila, že všetko má svoj systém, čo jej ako poriadkumilovnej osobe vyhovovalo. Na poličkách za stolom stáli chronologicky usporiadané zakladače z hnedého kartónu (vo svete žiarivých plastových zakladačov vyzerali čudne nemoderne) označené ručne napísanými sériovými číslami s hárkami papiera prichytenými tými staromódnyimi spinkami. Veľkú časť spisu tvorili nečitateľné poznámky. Možno takto pracuje polícia – možno je Strike bývalý policajt.

Kôpku ružových výhražných listov, ktorú spomínal Strike, našla v prostrednej zásuvke registračky spolu s dohodami o zachovaní dôvernosti informácií. Prečítala si jednoduché znenie zaväzujúce signatára nespomínať mimo pracovného času mená a informácie, o ktorých sa dozvie pri výkone práce. Na chvíľu sa zamyslela, potom starostlivo podpísala jednu kópiu, pripísala dátum a odniesla ju Strikeovi na stôl, aby mohol na bodkovanú čiaru dopísať svoje meno. Jednostranné podpísanie dohody vrátilo novej práci trocha tajuplnosti a lesku, ktorý si predstavovala za sklenými dverami, skôr ako sa rozleteli a Strike ju takmer zhodil zo schodov.

Až keď mu položila dohodu na stôl v kancelárii, všimla si športovú tašku ukrytú v kúte za registračkou. Bola otvorená, trčal z nej kúsok Strikeovej špinavej košeľe, budík a vrecúško na mydlo. Robin zatvorila dvere medzi kanceláriou a recepciou, akoby sa nechtiac stala svedkom niečoho trápneho a intímneho. Zamyslela sa nad Strikeovými zraneniami a tmavovlasou krásavicou, čo ráno vybehla z budovy. Až teraz pochopila, že sa za ňou chcel rozbehnúť, hoci neskoro. Ako čerstvo zasnúbenej žene jej bolo nevýslovne ľúto každého, kto nemal rovnaké šťastie v láske ako ona – ak sa teda dá ako nevýslovná ľútosť opísať radosť, čo ju zaplavila, keď sa s ním porovnála.

Strike sa do piatej neukázal a Robin si povedala, že je čas ísť domov. Pri vyplňaní pracovného výkazu si pohmkávala, a keď si natiahla kabát, začala si spievať. Zamkla za sebou dvere, náhradný kľúč hodila do poštovej schránky, opatrne zišla po kovových schodoch a pobrala sa domov k Matthewovi.

Strike strávil prvú časť popoludnia v budove študentského odborového zväzu Londýnskej univerzity. So zachmúreným výrazom rozhodne prešiel popri recepcii a podarilo sa mu vojsť do spích bez toho, aby ho niekto zastavil a žiadal študentský preukaz. V kaviarni si objednal nie najčerstvejšiu žemľu so šunkou a čokoládovú tyčinku a potom sa s neprítomným pohľadom a cigaretou v ústach prechádzal po meste. Keďže už nemal kde bývať ani čo jesť, v lacných obchodoch nakúpil za Bristowove peniaze to najnevynutnejšie. Večer zaliezol do talianskej reštaurácie, poukladal škatule k baru a pohrával sa s pohárom piva, až takmer zabudol, prečo zabíja čas.

Do kancelárie sa vrátil pred ôsmou. V tom čase sa mu zdal Londýn najkrajší. Pracovný deň sa skončil, prívetivé krčmové okná sa jagali ako draho-kamy, v uliciach pulzoval život, nemenná prítomnosť slabo osvetlených starých budov ho čudne upokojovala. Kríval po Oxford Street s rozkladacou posteľou v škatuli a zamarilo sa mu, že sa mu prihovárajú. *Takých ako ty sme videli stovky*. V tomto starobylom meste bije pri sebe sedem a pol milióna sŕdc a mnohé sú istotne ubolenejšie ako jeho. Okolité obchody sa jeden za druhým zatvárali, obloha sa farbila do tmavomodra. Strike nachádzal pokoj v rozľahlosti a anonymite mesta.

Vytrepať rozkladaciu posteľ po schodoch na druhé poschodie nebolo najľahšie. Keď napokon zastal pri dverách so svojím menom, do nohy mu vystrelila mučivá bolesť. Čelom sa oprel o sklo, preniesol váhu na ľavú nohu a zhlboka sa nadýchol. Sklo sa zahmlilo.

„Ty tlstý zdochliak,“ povedal si nahlas. „Nevládny starý kôň.“

Utreľ si z čela pot, odomkol a preniesol ťažký nákup cez prah. V kancelárii posunul stôl, rozložil posteľ, rozbalil spacák a vyšiel zo sklených dverí nabráť si vodu do lacnej kanvice.

Na večeru si kúpil instantné rezance v tégliku, lebo mu pripomenuli stravu, čo dostávali na prídel. Siahol po nich automaticky – rýchlo zohrievané rehydratované jedlo sa mu podvedome spájalo s provizórnymi úkrytmi. Voda zovrela, Strike zalial cestoviny, sadol si na kancelársku stoličku a pustil sa do jedla plastovou vidličkou, čo vzal z kaviarne v budove študentských odborov. Z okna sledoval opustený chodník a premávku na tmavej vedľajšej ulici. Do uší mu doliehalo vytrvalé dunenie z 12 Bar Café na prízemí.

Spal už aj na horších miestach, napríklad na betónovej dlážke viacposchodového parkoviska v Angole, v zbombardovanej továrni na výrobu kovu, kde si postavili stany a ráno vykašliavali čierne sadze, a – čo bol asi najhorší zážitok – v zatuchnutej nocľahárni v Norfolku, kam ho matka dovliekla ako osemročného aj so šesťročnou nevlastnou sestrou. Spomenul si na mesiace strávené na nepohodlných nemocničných posteliach, na rozličné squaty (kde takisto býval s matkou) a ako mrzol v stane kdesi v lese na vojenskom cvičení. Rozkladacia posteľ osvetlená jedinou holou žiarovkou pôsobila nevľúdnyim dojmom, a predsa bola v porovnaní s tým všetkým luxusná.

Nakupovanie nevyhnutných vecí a zabezpečenie základných potrieb ho vtiahol do známeho stavu vojenskej reality, kde sa nekladú otázky a nevznášajú sťažnosti. Vyhodil obal od rezancov, zasvietil lampu a sadol si k stolu, pri ktorom strávila väčšinu dňa Robin. Vytiahol nový kartónový zakladač, čistý papier, staromódnu spinku, zápisník, do ktorého si zaznačil rozhovor s Bristowom, leták z Tottenhamu, Bristowovu vizitku a vytvoril nový spis. Pritom si všimol, že niekto upratal zásuvky, utrel prach na monitore počítača, umyl šálky a vyniesol odpadky. Vo vzduchu sa vznášala slabá vôňa osviežovača. Trocha prekvapene otvoril pokladničku na drobné a našiel v nej odkaz napísaný Robininým úhladným okrúhlym rukopisom, že jej dlhuje štyridsaťdva pencí za sušienky. Z peňaženky vytiahol štyridsať libier od Bristowa a vložil ich do pokladničky. Na chvíľu sa zamyslel a napokon navrch odrátal ešte štyridsaťdva pencí.

Z hornej zásuvky vytiahol jedno z pier, čo tam uložila Robin. Začal dátumom a plynule pokračoval v písaní. Zo zápisníka vytrhol poznámky z rozhovoru s Bristowom a do spisu pribudol aj záznam o telefonátoch Anstiso-

vi a Wardlovi vrátane ich telefónnych čísel (meno a číslo druhého priateľa, ktorý mu poskytoval užitočné mená a adresy, sa v spise neocitlo).

Napokon prideliť novému prípadu sériové číslo, ktoré napísal na chrbát zakladača s poznámkou *Náhla smrť, Lula Landry*, a vopchal ho na jeho miesto do pravého rohu poličky.

Až potom otvoril obálku, ktorá podľa Bristowa obsahovala kľúčové stopy, čo unikli pozornosti polície. Právnikovo pekné, zaklonené písmo zapĺňalo husto popísané riadky. Záznamy sa týkali najmä konania muža, ktorého Bristow nazval „Bežec“.

Bežec bol vysoký černochoch s tvárou zahalenou šálom, ktorý sa objavil na zázname z bezpečnostnej kamery v nočnom autobuse z Islingtonu do West Endu. Nastúpil doň zhruba päťdesiat minút pred smrťou Luly Landry. O 1.39 ho zachytila bezpečnostná kamera v Mayfairi, ako kráča smerom k Lulinmu domu. Na zázname zrazu zastal, zadíval sa na akýsi papier (*Možno adresa alebo inštrukcie?* uviedol Bristow vo svojich poznámkach) a odkráčal.

O 2.12 ho opäť zachytila tá istá bezpečnostná kamera. Prebehol cez ulicu a zmizol z dohľadu. *O chvíľu ťadiaľ bežal druhý muž – možno dával pozor? Vyrušený pri krádeži auta? Zhruba v tom čase sa za rohom spustil autoalarm*, dopísal Bristow.

Napokon sa v poznámkach zmienil o zázname z ďalšej kamery, na ktorom *muž podobný Bežcovi* kráčal po ulici neďaleko Gray's Inn Square, niekoľko kilometrov odtiaľ, ráno po Lulinej smrti. *So zahalenou tvárou*, dodal Bristow.

Strike si pošúchal oči a strhol sa, lebo zabudol na monokel. Od totálneho vyčerpania sa mu krútila hlava. V chlpatej ruke zovrel pero a s hlasným povzdychom sa vrátil k Bristowovým poznámkam, ku ktorým azda pridá vlastné.

Bristow možno dokáže nezaujato, objektívne vykladať právo v práci, vďaka ktorej má tú krásnu vizitku, ale obsah obálky potvrdil Strikeovo podozrenie, že jeho osobný život ovládla posadnutosť. Nech sa za Bristowovým záujmom o toho muža skrýva čokoľvek (možno sa v kútiku duše bojí

toho známeho mestského strašiaka – kriminálnika tmavej pleti – a možno má iný, hlbší, osobnejší dôvod), nevedel si predstaviť, že by sa polícia neza-
ujímala o Bežca a jeho spoločníka (možno spolupáchateľa, možno zlodēja
áut). Určite mali dobrý dôvod, prečo oboch prestali podozrievať.

Strike hlasno zazíval a začítal sa do druhej stránky Bristowových pozná-
mok.

Pracovníkovi bezpečnostnej služby Derrickovi Wilsonovi, ktorý mal v noci
na starosti recepciu, prišlo o 1.45 v noci nevoľno, takže odišiel na toaletu,
kde zostal zhruba štvrt hodiny. Pätnásť minút pred Lulinou smrťou bola
vstupná hala opustená, ktokoľvek mohol nebadane prísť aj odísť. Wilson
vyšiel z toalety až po Lulinom páde, keď začul krič Tansy Bestigrovej.
Tento úsek sa presne zhoduje s časom, kedy by Bežec dorazil k vchodu
Kentigern Gardens 18 za predpoludňa, že o 1.39 prechádzal popri bezpeč-
nostnej kamere na križovatke Alderbrook Road a Bellamy Road.

„Ako mohol cez vchodové dvere vidieť, že strážnik je na hajzli?“ zamrm-
lal Strike a počúchal si čelo.

Zhováral som sa s Derrickom Wilsonom a je ochotný sa s vami stretnúť.

Stavím sa, že si mu za to dobre zaplatil, pomyslel si Strike. Bristow uvie-
dol aj strážnikovo telefónne číslo.

Strike odložil pero, ktorým chcel písať poznámky, a pripol Bristowov sú-
hrn do spisu. Potom zhasol svetlo, odkrýval na toaletu, umyl si zuby nad po-
praskaným umývadlom, zamkol sklené dvere, nastavil si budík a vyzliekol sa.

V neónovom svetle pouličnej lampy si rozviazal šnúrky na protéze, stia-
hol ju z boľavého kýtka a vytiahol gélovú vložku, ktorá aj tak veľmi netlmila
bolesť. Umelú nohu položil k nabíjajúcemu sa mobilu, vtiahol sa do spacá-
ku a s rukami pod hlavou sa zadíval na strop. Presne toho sa bál: že ani vy-

čerpané telo neutíši nepokojnú myseľ. Doliehala naňho stará nákaza. Pre-
nikala ním a mučila ho.

Čo asi teraz robí?

Včera večer v inom vesmíre býval s priateľkou v krásnom byte v najvy-
chytenejšej londýnskej štvrti. Každý chlap, ktorý kedy pozrel na Charlotte,
sa k nemu správal s istou dávkou neveriackej závesti.

„Prečo sa ku mne nenastahuješ? Bože, Chumáčik, nie je to najrozum-
nejšie? Prečo nie?“

Od začiatku vedel, že robia chybu. Neskúšali to prvý raz a zakaždým sa
to skončilo väčšou katastrofou ako predtým.

„Preboha, veď sme zasnúbení. Prečo so mnou nechceš bývať?“

Vravela veci, ktoré mu mali dokázať, že keď oňho takmer prišla, zasiahlo
ju to rovnako, ako jeho zmenilo, že mu zostalo iba jeden a pol nohy.

„Nepotrebujem prsteň. Nebuď smiešny, Chumáčik. Všetky peniaze mu-
síš investovať do novej firmy.“

Zatvoril oči. Dnešné ráno sa nedá vrátiť späť. Tentoraz klamala o niečom
vážnom a on stratil trpezlivosť. V duchu sa nad tým znova zamýšľal, akoby
išlo o príklad, ktorý dávno vyriešil a teraz sa bál, že v ňom spravil škôláciu
chybu. Úzkostlivo uvažoval o ustavične sa posúvajúcich dňoch, jej neochote
zájsť do lekárne či k lekárovi, zlostných výbuchoch, keď ju žiadal o vysvet-
lenie, a náhlej správe, že je po všetkom, pričom nemal ani najmenší dôkaz,
že sa to stalo. Podozrivé okolnosti v ňom vzbudzovali pochybnosti a navyše
dobré vedel, že Charlotte je chorobná klamárka, ktorá druhých musí pro-
vokovať, trápiť a skúšať.

„Neopováž sa ma *vyšetrovať*. Neopováž sa ku mne správať ako k nejakej
zdrogovanej chudere. Nie som prípad, ktorý treba vyriešiť – máš ma ľúbiť
a ak mi neveríš *ani v tomto*...“

Klamstvá však vplietala do svojho bytia, do svojho života – žiť s ňou a ľú-
biť ju znamenalo uviaznuť v nich, domáhať sa pravdy, zo všetkých síl sa dr-
žať reality. Prečo sa práve on, ktorý mal od detstva potrebu všetko skúmať,
vyriešiť každú hlúpu hádanku a mať vo veciach jasno, bláznivo zaľúbil do
dievčaťa, ktoré vie klamať tak ľahko, ako iné ženy dýchajú?

„Je koniec,“ povedal si. „Muselo to prísť.“

Nechcel to však prezradiť Anstisovi ani nikomu inému. Zatiaľ nie. V Londýne mal veľa priateľov, ktorí by ho ochotne privítali u seba doma, ubytovali v hosťovskej izbe a ponúkli mu plnú chladničku, súcit a pomoc. Cenou za pohodlnú posteľ a domáce jedlo by bolo vysedávanie pri kuchynskom stole (keď uložia deti v pyžamách do postelí), prežívanie posledného nechutného boja s Charlotte a počúvanie rozhorčených a súcitných partneriek a manželiek. Strike si radšej zvolil samotu, instantné rezance a spacák.

Ešte vždy cítil chýbajúcu nohu, ktorú mu odtrhlo pred dva a pol rokom. Zdalo sa mu, že ju má v spacáku – keby chcel, dokázal by vystrieť nejestvujúce prsty. Hoci bol vyčerpaný, nezaspal hneď, a keď sa mu konečne podarilo zadriemať, v snoch ho mätala Charlotte – nádherná, jedovatá, utrápená.

DRUHÁ ČASŤ

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Viem, čo je trápenie, preto sa učím nešťastným pomáhať.

Vergílius: *Eneida*, Kniha prvá

1

„Napriek nespočetnému množstvu článkov a hodinám televízneho vysielania o smrti Luly Landry si len zriedka položíme otázku: *Prečo nám na nej záleží?*“

Pochopiteľne, Lula bola krásna a krásne dievčatá predávajú noviny od čias Charlesa Danu Gibsona, ktorý kreslil obrázky žien pre *New Yorker*.

Navyše bola tmavej pleti, či skôr ako *café au lait*, čo sa opakovane prezentovalo ako veľký pokrok v inak povrchnej brandži. (Mám mierne pochybnosti – nešlo hlavne o to, že túto sezónu bolo *café au lait*, in? Vstúpili po Lule do sveta módy ďalšie tmavé ženy? Spôsobil jej úspech zásadnú zmenu v našich predstavách o ženskej kráse? Predávajú sa teraz tmavé Barbie lepšie ako biele?)

Rodina a priatelia skutočnej Luly Landry z mäsa a kostí sú nepochybne rozrušení a ja im touto cestou vyjadrujem úprimnú sústrasť. My, čitateľská a divácka verejnosť, však nemáme ozajstný dôvod na smútok. Mladé ženy zomierajú za ‚tragických‘ (teda neprirodzených) okolností každý deň: pri autohaváriách, na predávkovanie a občas aj preto, lebo sa vyhladovali na kosť, aby postavou pripomínali modelky ako Landry. Zamyslíme sa nad nimi alebo iba obrátíme stránku a zabudneme na ich obyčajnú tvár?“

Robin stíchla, odchlipla si z kávy a odkašľala.

„Zatiaľ je to dosť pokrytecké,“ zamrmľal Strike.

Sedel z druhej strany pri Robininom stole, lepil fotografie do spisu, čísloval ich a ku každej pripísal krátky opis osoby, čo sa na nej nachádzala. Robin ďalej čítala z monitora počítača.

„Zamyslíme sa nad naším neprimeraným záujmom, ba dokonca žiaľom. Skôr ako sa Lula Landry vrhla v ústrety smrti, desaťtisíce žien by si s ňou dozaista s radosťou vymenili miesto. Keď spreď domu, kde bývala v strešnom

byte za štyri a pol milióna libier, odnášali jej telo, vzlykajúce dievčatá nechali na ulici kvety. Odradil aspoň jednu nádejnú modelku vzostup a hrôzostrašný pád Luly Landry od bulvárnej slávy?“

„Pohni sa,“ vyhlásil Strike. „Nie vy,“ dodal rýchlo. „Napísala to žena, však?“

„Áno, nejaká Melanie Telfordová.“ Robin sa presunula na začiatok stránky, kde svietila fotka tučnej svetlovlásky v strednom veku. „Mám prestať?“

„Nie, čítajte ďalej.“

Robin si znova odkašľala.

„Odpoveď je jednoznačné nie. To patrí k tej vete o nádejných modelkách – či ich Lulina smrť odradila.“

„Hej, to mi došlo.“

„Okej, takže... Sto rokov po Emmeline Pankhurstovej nemajú dospievajúce dievčatá iný cieľ, iba klesnúť na úroveň dvojrozmerného archetypu bábičky vystrihnutej z papiera, ktorej zbeletrizované dobrodružstvá zakrývajú zmätok a úzkosť, čo ju donútili skočiť z balkóna na treťom poschodí. Vzhľad znamená všetko: návrhár Guy Somé neváhal informovať verejnosť, že skočila v jeho šatách, ktoré sa dvadsaťštyri hodín po jej smrti vypredali. Jestvuje lepšia reklama ako fakt, že Lula Landry sa rozhodla stretnúť so tvoriteľom v značke Somé?“

Nežialime za mladou ženou, ktorá sa nám nezdala o nič skutočnejšia ako *Gibson Girls* z pera Charlesa Danu Gibsona. Smútime za jej tvárou v bulvárnej tlači a ženských časopisoch, ktorá nám predávala šaty, kabelky a predstavu o tom, čo je sláva. Po jej smrti sa však ukázalo, že je to prázdna predstava, pominuteľná ako mydlová bublina. Keby sme k sebe boli úprimní, priznali by sme si, že v skutočnosti nám budú chýbať výčiny toho vychudnutého dievčaťa, čo si užívalo život. Už sa nemôžeme tešiť na ďalšie komiksové príbehy o drogách, výtržníctve, drahých šatách a nebezpečnom frajerovi, s ktorým sa ustavične rozchádzala a udobrovala.

Časopisy, ktoré sa priživujú na sláve druhých a ktorých vydavatelia budú za Lulou naisto smútiť dlhšie ako všetci ostatní, sa venovali pohrebu rovnako obsérne ako svadbe významnej osobnosti. Ponúkli nám zábery na upla-

kané celebrity, no členovia rodiny sa objavili iba na najmenšej fotografii. Čo sa dá pochopiť, keďže boli prekvapujúco nefotogenickí.

Hlboko ma však zasiahol príbeh jednej trúchliacej ženy. Prihovoril sa jej nejaký muž a jej zrejme nedošlo, že je novinár. Prezradila mu, že sa s Lulou zoznámila v liečebni a stali sa z nich priateľky. Počas smútočného obradu sedela v zadnej lavici a potom nenápadne odišla. Na rozdiel od mnohých, s ktorými sa Lula za života stýkala, táto žena nepredala svoj príbeh médiám. Prezrádza nám to čosi dojímavé o skutočnej Lule Landry – že v obyčajnom dievčati dokázala vzbudiť ozajstnú náklonnosť. My ostatní...”

„Nenapísala, ako sa volalo to dievča z liečebne?“ skočil jej do reči Strike.

Robin mlčky preletela článok.

„Nie.“

Strike sa poškrabal po zle oholenej brade.

„Bristow nespomínal nijakú kamarátku z liečebne.“

„Myslíte si, že by mohla byť dôležitá?“ vyhrkla nadšene Robin a obrátila sa k nemu na otáčavej stoličke.

„Bolo by zaujímavé pozhovárať sa s niekým, kto poznal Lulu z terapie, nie z klubov.“

Strike požiadal Robin, aby na internete vyhľadala Luliných príbuzných, lebo pre ňu nemal inú robotu. Predtým telefonovala pracovníkovi bezpečnostnej služby Derrickovi Wilsonovi a dohodla Strikeovi stretnutie na piatok ráno vo Phoenix Café v Brixtone. Dnes prišli poštou iba dva reklamné letáky a posledná výzva na zaplatenie, nikto nevolal a Robin už stihla usporiadať všetko v kancelárii podľa abecedy, typu alebo farby.

Robinino včerajšie šikovné googlenie mu vnuklo myšlienku zadať jej túto pomerne nezmyselnú úlohu, takže mu už vyše hodiny čítala krátke správy a úryvky z článkov o Lule Landry a jej priateľoch. Strike zatiaľ usporadúval účtenky a fotografie a robil zoznam uskutočnených hovorov súvisiacich s jeho druhým prípadom.

„Skúsím o tom dievčati zistiť viac?“ opýtala sa Robin.

„Hej,“ odvetil neprítomne Strike s pohľadom upretým na fotku zavalitého plešivejúceho muža v obleku a zrelej červenovlásky v obťažovaných

džínsoch. Chlap v obleku bol pán Geoffrey Hook, červenovláska sa však vôbec neponášala na pani Hookovú, ktorá bola pred Bristowovým príchodom Strikeovou jedinou klientkou. Strike vložil fotku do spisu pani Hookovej a priradil jej číslo 12. Robin sa znova sústredila na monitor.

Zavládlo ticho, Strike sa prehŕňal vo fotkách, Robin krátkymi nechtami ťukala do klávesnice. Dvere do kancelárie za Strikeovým chrbtom boli zatvorené – skrýval za nimi rozkladaciu posteľ a ostatné dôkazy, že tam býva. Vo vzduchu sa vznášala ťažká citrusová vôňa – pred Robininým príchodom nešetril lacným osviežovačom. Obával sa, aby si nemyslela, že je pri nej, lebo má o ňu záujem. Skôr ako si sadol, zatváril sa, že jej zásnubný prsteň vidí prvý raz. Nasledoval päťminútový zdvorilý, úzkostlivo neosobný rozhovor o jej snúbencovi. Dozvedel sa, že sa volá Matthew, je čerstvo vyštudovaný účtovník, Robin sa k nemu pred mesiacom presťahovala z Yorkshiru a dočasná práca je iba provízorne opatrenie, kým si nájde niečo nastálo.

„Čo poviete, mohla by byť na jednej z týchto fotiek?“ ozvala sa po chvíli Robin. „Tá žena z liečebne.“

Na monitore bolo množstvo rovnako veľkých záberov ľudí v čiernom. Pozadie všetkých fotografií tvorili zvodidlá a rozmazané tváre v dave.

Najpozoruhodnejšia bola fotka vysokej dievčiny s bledou tvárou, zlatistými vlasmi stiahnutými do chvosta a akousi kreáciou s pierkami a čiernou sieťkou na hlave. Každý vedel, kto je to, a spoznal ju aj Strike. Ciara Porterová – modelka, s ktorou Lula strávila väčšiu časť svojho posledného dňa na tomto svete, priateľka, s ktorou sa objavila na jednom z najslávnejších záberov vo svojej kariére. Krásavica Porterová zádumčivo kráčala na Lulin pohrebný obrad. Očividne prišla sama – nikto ju nedržal za tenkú ruku ani neobjímal okolo chudých pliec.

Pri zábere Porterovej sa nachádzala fotka dvojice a pod ňou nasledujúci text: *Filmový producent Freddie Bestigui s manželkou Tansy*. Bestigui pripomínal býka – mal krátke nohy, hrud' ako sud, hrubý krk a nakrátko ostrihané šedivé vlasy. Tvár mal samý záhyb s množstvom vačkov a znamienok, spomedzi ktorých ako nádor trčal mäsitý nos. V drahom čiernom kabáte s vyčinenou mladou manželkou však aj tak vyzeral veľkolepo. Tansy sa nedala

opísať – tvár ukryvala za vyhrnutým kožušinovým golierom a obrovskými slnečnými okuliarmi s okrúhlymi sklami.

Pod poslednou fotografiou v hornom rade stálo: *Guy Somé, návrhár*. Somé bol chudý černocho v extravagantnom tmavomodrom redingote. Kráčaľ so sklonenou hlavou, takže nebolo vidieť, ako sa tvári – na fotke vynikli iba jeho tri ligotavé diamantové náušnice, od ktorých sa odrážal blesk fotoaparátu. Tak ako Porterová, aj Somé zrejme prišiel sám. Na zábere stál v skupinke trúchliacich, no tí si zrejme text pod obrázkom nezaslúžili.

Strike si pritiahol stoličku bližšie k monitoru, dával však pozor, aby ho od Robin delila bezpečná vzdialenosť. Jeden z neidentifikovaných ľudí na kraji záberu bol John Bristow. Strike ho spoznal podľa krátkej hornej pery a škrečkovských zubov. Bristow objímal okolo pliec strhaný bielovlasý starerenu s vpadnutou tvárou, na ktorej sa zračil dojímavý žiaľ. Za dvojicou stál vysoký, povýšenecky pôsobiaci muž, ktorý sa tváril, akoby ho okolie znechucovalo.

„Nevšimla som si nijaké obyčajné dievča,“ poznamenala Robin a posunula sa nižšie na stránke, aby mohla preskúmať ďalšie fotky bohatých a slávnych s užialenými a vážnymi tvármi. „Aha, Evan Duffield.“

Mal na sebe čierne tričko, čierne džínsy a čierny kabát vojenského strihu. Aj vlasy mal čierne, črty tváre ostré, ladovomodré oči upieral rovno do objektívu. Pôsobil krehko, hoci bol vyšší ako jeho spoločníci – mohutný muž v obleku a ustarostená staršia žena s otvorenými ústami, ktorá vystierala ruku, akoby im chcela urobiť cestu. Tí traja pripomínali Strikeovi rodičov, čo odvádzať z oslavy dieťa, ktorému je zle. Neušlo mu, že hoci sa Duffield tváril rozrušene a dezorientovane, nezabudol si naniesť ceruzku na oči.

„Pozrite na tie kvety!“

Duffield zmizol za horným okrajom obrazovky. Robin sa pristavila pri fotografii obrovského venca. Strikeovi sa najskôr zdalo, že má tvar srdca, no potom mu došlo, že sú to dve anjelské krídla z bielych ruží. Nasledoval záber zblízka na priložený lístok.

„*Odpočítvaj v pokoji, anjelská Lula. Deeby Macc,*“ prečítala nahlas Robin.

„Deeby Macc? Ten raper? Takže sa poznali?“

„Podľa mňa nie, ale všade sa písalo, že si prenajal byt v Lulinom dome. Okrem toho ju spomenul vo viacerých songoch. Novinári boli celí hotoví z toho, kde bude bývať...“

„Tuším ste dobre informovaná.“

„Iba z časopisov,“ prehodila neurčito a ďalej si prezerala fotografie.

„Čo je to vôbec za meno – Deeby?“ zamyslel sa nahlas Strike.

„Vzniklo z jeho iniciálok – D. B.,“ vysvetlila. „V skutočnosti sa volá Daryl Brandon Macdonald.“

„Počúvate rap?“

„Nie.“ Robin nespúšťala zrak z obrazovky. „Jednoducho si pamätám také veci.“ Zatvorila stránku so zábermi z pohrebu a začala čosi ťukať do klávesnice. Strike sa sústredil na svoje fotky. Na ďalšej, tentoraz spreď stanice metra Ealing Broadway Station, sa pán Geoffrey Hook bozkával so svojou ryšavou spoločníčkou a pritom ju chytal za zadok.

„Pozrite, našla som video na YouTube,“ ozvala sa Robin. „Deeby Macc rozpráva o Lule po jej smrti.“

„Ukážte.“ Strike sa prisunul o pár desiatok centimetrov, no zháčil sa a radšej trochu cúvol.

Zrnité video s rozmermi desať krát pätnásť centimetrov ožilo. V čierom koženom kresle oproti neviditeľnému moderátorovi sedel veľký černochoch s vyholenou hlavou v slnečných okuliároch a akejsi mikine s kapucňou, ozdobenej kovovými cvokmi, ktoré vytvárali obrazec päste.

„... samovraždy Luly Landry?“ opýtal sa moderátor s anglickým prízvukom.

„To bolo zlé, celé zlé,“ odvetil Deeby a prešiel si dlaňou po vyholenej hlave. Mal jemný hlboký chrapľavý hlas so slabým náznakom šušľania. „Tak to chodí, keď máš úspech. Si ako štvaná zver, chcú ťa roztrhať. Taká je závisť, kamoš. Z okna ju sotili skurvení novinári. Nech odpočíva v pokoji. Aspoňže už ho má.“

„Dost šokujúce privítanie v Londýne,“ poznamenal moderátor. „V podstate ti preletela popred okno...“